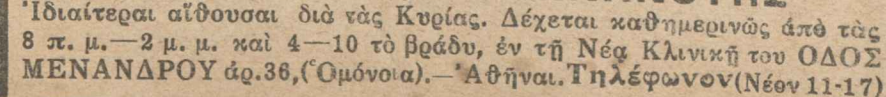
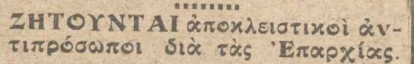

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

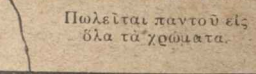
Βιβλιοθήκη Εθνικού
του Ελληνικού
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΒΩΤΙΚΗ
ΡΟΥΤΑΝ
ΑΠΕΙ
ΚΥ. ΝΟΥ
ΕΤΕΝ

ΠΑΝΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολογικά, Γυναικολογικά, Νέκ Διακρίσεων
*Οδός Πατίου α.ρ. 117. Δεξιό
π. ρ. υπ. 4-5 α. ρ.

ΣΗΜ.—Πασχοντες εκ πνευματικῆς; φυματισσεως δὲν γινονται δεσ

KENTRIKON PRATHRION
'Aθηνās 53.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡ

ΤΟ ΣΥΝΟΡΟ

Παναγία πλακονότανε γυ
την σύρη με τὸ μέρος του.
Οἱ βρυσιὲς ἀπανωτὲς σὰν ἀ-

θυμό συλλαβίξε ἐπι-
κατάρατοι καὶ ἄσεβεῖς

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ !...

Το παράξενο αυτό δέντρο βρίσκεται στη Μαδαγασκάρη, στη Νότιο δηλαδή Αφρική, και τρέφεται με τα έντομα που πέφτουν πάνω του ή με πιθήκους και με ανθρώπους ακόμα, όταν τολμήσει κανείς νάνεβη πάνω του. Απ' τὸν κορμό του ρέει ένα γλοιώδες και παχύ υγρό, στο οποίο κολλάνε τα ζώα και οι άνθρωποι, και το οποίο οι ιθαγενείς εκείνου του τόπου το μαζεύουν με μεγάλη προσοχή και το πίνουν ως δυνατό μεθυστικό ποτό. Ο κορμός του δέντρου αυτόν είναι μαύρος και ο φλοιός του σκληρός σάσι-δερο. Ένα άλλο παράξενο χαρακτηριστικό του σαρκώδους αυτού δέντρου, το οποίο έχει ύψος 8 ποδών, είναι και το ότι στην κορυφή του έχει πεντέξη κοφίους κλάδους. Και ο άερας που περνάει ανάμεσά τους τους κάνει να σφυρίζουν σά φλογέρες!

Για όλες αυτές τις παράξενες ιδιότητές του οι ιθαγενείς του μέρους αυτού το έχουν θεοποιήσει και του προσφέρουν κάθε τόσο εξιλαστήριους θυσίας. Μαζεύονται όλοι τριγύρω του και αφού χορεύουν το χορό που ορίζει η θρησκεία τους στην προκειμένη περίπτωση, διαλέγουν με κλήρο το θύμα που θα φραγθῇ απ' το ιερό δέντρο και το σπρώχνουν με τα σιδερένια άκονια προς το δέντρο του.

Το θύμα μόλις πλησιάζει το δέντρο και άνεβει επάνω πέπει να πιῇ απ' τους μεθυστικούς γυμούς του γιὰ να ξεχάσῃ τὸν πόνο. Μά, τις περισσότερες φορές, νικάει μέσα του το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως και θέλει να κατεβῇ κάτω. Είπε όμως πολύ άργά.

Το φοβερό δέντρο αρχίζει να κουνάει τα κλαδιά του σάν φριδιά. Οι βλαστοί του περισφίγγουν το θύμα. Ύστερα τα πλατιά του φύλλα σμίγουν και σκεπάζουν το σώμα, του οποίου και άπορροφούν σιγά - σιγά αίμα και σάρκα !...

*
ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΡΟΙΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μέσα σε μία άποτομη και βραχώδη ρεματιά των Πυρηναίων γράφει ένα Γερμανικό περιοδικό ἡ δ μεγαλύτερος μισάνθρωπος του κόσμου. Ο άνθρωπος αυτός που θα εἶνε περίπου ἐνενήντα ἔτων, ὀνομάζεται Ντοσεράν. Εἶνε ὑψηλός, εὐρωστος και ἀκαίματος, ἔχει δὲ νὰ μιλήσῃ σὲ ἄνθρωπο 30 ὀλόκληρα χρόνια. Τὸ κορμὸν αὐτοῦ πού εἶνε μὲς μεγάλη σπηλιά κρυμμένη μέσα σε πυκνά δέντρα, τὸ ἀνακάλυψε, τυχαίως ἑνὺς Ισπανὸς βοσκὸς, ὁ ὁποῖος περνοῦσε ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ο μισάνθρωπος αὐτός, καθὼς λένε, ἦταν ἄλλοτε λοχαγὸς τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, ἔχῃ δὲ τώρα ἀπὸ μερικά χρόνια, τὰ ὁποῖα ἔχει κρύψει μέσα στὴ σπηλιά του. Όταν θέλει νὰ φωνίσῃ τις ἀπαραίτητες τροφές του ὁ περιεργὸς αὐτὸς γέρος, ξεκινάει καὶ πηγαίνει στὸ πλησιέστερο χωριὸ πὺδ βρίσκεται 46 χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ ἐρημητήριό του, δασίς δὲ θέλει νὰ ζητήσῃ κατὶ τὸ γράφει γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ... μιλήσῃ με τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποῖους μισεῖ.

ἀντίχριστοι!...

*Αν ἔστανες ἀπὸ τὴ βουνοκορφὴ θάβλεπες τὴ μὴ κομτὴ νὰ μπαίνει στὸ χωριὸ με φαιωδίες και σταυροκοπήματα και με λαμπάδες ἀνάμμενες και θάκουγες και τις καμπάνες νὰ βροντοκοποῦν, και τὴν ἄλλη νὰ κατεβαῖν ἀκόμα τὸν κατήφορο κατὰ τὴ ρεματιά γιὰ νὰ περάσῃ τὸ γεφύρι και νάμπῃ στὸ χωριό.

Ο Γεωγραφημένος μαθαίνοντας τὴν ἄλλη μέρα τὸ μαλλιοτράβηγμα τὸν συχοριανὸν του εἶπε, κατὸ ἀπὸ τὰ πλατάνια δροσί-ζοντας τὴ φάλακρά του: — Ένα θάμα δὲν ἔκανε ἡ Παναγία, νὰ πετάξῃ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους, μωρέ! "Αν ἦταν Παναγία, αὐτὸ θά-κανα νὰ τοὺς μονοιάσω...

Πολυδ. Παπαχριστοδούλου

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μία ἔξυπνη ἀπάντηση τοῦ Δουμά

Κατὰ τὴν προεῖρα τοῦ γνωστοῦ δράματος «Η Κυρία με τὸς Κα-μελίαν» τοῦ Δουμά (υἱοῦ), παρενέσχετο κι' ὁ πατέρας του. Ἡ πιτυρία τοῦ λόγου ἦταν μεγάλη και ἀμέσως ἀπὸ τὸ πρῶτο διάλεγμα ἐνὼ ὁ μέγας μυθιστοριογράφος τριγυρνοῦσε κατευχαρισμένως στοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰ τὸν πλη-σιάζει και νομίζοντας πὺς θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τοῦ λέει:

— Βέβαια, κύριε Δουμά, κατὶ θὰ κάμω και σεῖς σ' αὐτὸ τὸ δράμα...

— Τὸ σπουδαιότερο, ἀποκρίνεται μειδιῶν ὁ Δουμάς, ἔχω καίμε τὸν συγγραφέα !...

Τοκογλύφος μέχρις ὑστάτης πνοῆς

Κάποιος τοκογλύφος ψυχορραγὼν προσκάλεσε ἕνα παπὰ γιὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ. Ο παπὰς ἀφ' οὗ τὸν ἐξομολόγησε τὸν πορνοποιῶσε ἕνα σταυρὸ ἀσημένιο γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ. Ἀμέσως τὰ μάτια τοῦ τοκογλύφου λάμψανε, ὁ δὲ παπὰς νομίσας ὅτι ἡ χαρὰ τοῦ ἐτοιμοπαύτου προερχόταν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ βῆκε τὸ σταυρὸ στὰ χέρια του.

Ο τοκογλύφος τὸν κοίταξε με προσοχή και κατόπιν τὸν ἐπιστρέφει λέγοντας:

— Παπὰ μου γιὰ ἕνα τόσο ἐνέχυρο, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δανείσω και μεγάλα πράγματα !...

"Άλλος εἶμαι ἐγὼ και ἄλλος ὁ υἱὸς μου

Στὸν βαθύπλουτο Ἑβραῖο προ-πεζίτη Ρότσιλντ, παρουσιάσανε κά-ποτε ἕνα κατὰλογο συνδρομῶν ὑπὲρ κίποιον ἀναξιοπαθόντος. Ο Ρότσιλντ ἐγράφηκε σ' αὐτὸν νὰ γί-λια φράγκα. Τότε ὁ φέρων τὸν κα-τάλογο τοῦ εἶπε εἰρωνικῶς:

— Ἄλλ' ὁ υἱὸς σας, κύριε Ρότσιλντ, ἐγράφηκε γιὰ δύο χιλιάδες φράγκα. ἔτοιμνος δὲν μπορεῖ νὰ δώσετε λιγότερα.

Τότε ὁ Ρότσιλντ τοῦ ἀπάντησε με πονηρὸ μειδίαμα:

— Αἱ !... ἄλλος εἶμαι ἐγὼ και ἄλλος ὁ υἱὸς μου. Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀνοήτοχός, ἔχει πλοῖ-σιο πατέρα !...

Πόσον ἡγερὰσθῃς και γιζαί ἐπὶ τὸν ὁποῖον εἶνε κτισμένη σήμερ ἡ Νέα Ἰέρη

Αἱ ἀπέραντοι γαῖαι ἐπὶ τὸν ὁ-ποῖον εἶνε κτισμένη σήμερ ἡ Νέα Ἰέρη ἐπολήθησαν τὸ 1600 ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς Ἰνδοὺς εἰς τοὺς Ὀλ-λανδοὺς ἀντί... 10 ὀκομίσανον, τῶ-ντα ζεύγον καλῶν, δέκα ὀκτὼ, τριάντα λιτρὸν ποτίτιδος, τριάντα τόξων, τριάντα καζανίων και ἑνὸς

χαλκίνου μαγειρικοῦ σκεύους !...

Ἡ ρεκλάμα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν

Οἱ Ἰάπωνες ὑπερέβησαν τοὺς Εὐρωπαίους ἀκόμη δὲ κ' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς στὸ ζήτημα τῆς ρεκλάμας. Στὴν ἀγγεῖα τῆς ἐκδόσεως ἑνὸς βιβλίου Ἰαπωνικοῦ διαβάζονται μεταξὺ ἄλλων και τὰ ἑξῆς:

«Χαρὶ στερεὸ ἀπὸ δέρμα ἐλέφαντος ! Ἐκτόποιος καθαροῦ σάν τὸ κρύσταλλο ! Κε μενο θαυμάσιο σάν τὸ τραγοῦδι νεῖας κόρης !...»

Νὰ τώρα και ἡ ρεκλάμα ἑνὸς Ἰαπωνικοῦ ἐμπορίου: «Τὰ μετ-εωτὰ και ὅλα τὰ ὑφάσματά μας εἶνε ὁρατὰ σάν τὰ μύθουλα μὲς ἡ-μορφῆς γυναικας ! Εἶνε χροματισμένα σάν τὸ σιδῆρο τόξο ! Τὰ ὑ-πορενύματά μας τὰ ἀποστῆλουμε με ταχύτητα σφαιρὰς τηλεβόλου !...

Ἡλίας Λιάκουρης

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Συμβαδιστὴν εὐμορφὰ πὺν τὴν διακρίνει λεπτότης «Καμὲ» αἰονέττα λεπτὴ και λυγρὴ, μία χάρις ἐξωτικὸν λουλουδιὸν ἀγαπᾷ τὸν τὸν χορὸ μ' ὅλα τὰτα σπανίως θεάται καὶ κοσμικὰ κέντρα. Ἀρχεῖται σὲ δεξιόσους φιλικὸν κύκλου. Σ' ἕνα ἰδιωτικὸν μπάλ-μα-σὸν πὺν εἶχε ἀρίσει ἐποχὴν κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον εἶχε ἐμφανισθῇ με κοσμοτοῦμα Μακεδονίαν και εἶχε μεγάλη ἐπιτυχίαν, διὸ τὸ μακεδονικὸν κράτος ἐσυμβίβαστο θαυμάσια με τὴν ἀρ-μο-νικὴν φυσιογνωμίαν τῆς.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐξάρστη βραδυνὴ χορευτικὴ δεξιῶσις τὸ παρελθὸν Σάββατον παρὰ τῶ κ. και τῇ κ. Α. Κωνσταντινίδῃ.

— Θαυμάσιες ἐμφανίσεις: «Ένα ἔμφυχο» τριαντάφυλλο ἡ Δις Λόρα Κωνσταντινίδῃ με ζωρεῖται ὁρὸς ἀποτελειομένη ἀπὸ ἀναρίθμητα μπαί, Δις Ν. Δεϊμέτῃ—ἕκ. Πατρὸν—ζωρεῖται μπλε-σιέλ, Δις Κυ-ριακάτου χαριτωμένη τουαλέττα μετὲς τοῦλην με δαντέλλες ὀμοῖ-χρημες σὲ φόντο ὁρὸς κρεπ-ντε-σιν, κ. «Ένα Βαλλιάνου ἀπάνθι-μα χάριτος, τύπος παστὲλ «Έλλε» με μὴ κρεπ-σιφφὸν σὲ μία κοῦπ ἐξαιρετικὴ, και γόβες σατὲν ὀμοιόχρωμες ὡς μόνον γαρνί-σμα περιέδραον βραχιόλι και ἀγκράφ ἀπὸ διαμάντια και σαπφεί-ρους, Δις Στῆβενς κομψοτάτη τουαλέττα ὁρὸς ζωρεῖται μεμυρὴν λευκὰ μεγάλη και μικρὰ πικρὴ,—λεπτομέρεια πὺν προσέδιδεν μία νέα νότα. Μία πρώτῃ δσο και ὁραία ἐμφάνισις, Δις Μ. Σακελλαρίδῃ τύπος ποιητικῆς «Γαρεῖ» με μπλε-σιέλ και ὁρὸς κρεπ-ρομαίλ, Δις Ε. Τρι-ανταφυλλίδῃ ζωρεῖται γκρι-ἀρζάν σὲ φόντο ὁρὸς, δαντέλλες γκρι, κ. Δ. Φραγκιάδῃ πολὺ σικ με τουαλέττα κρεπ-σατὲν μαύρο διακοπο-μένη με ἐγκοσμησασίον ἀπὸ μαύρη μουσελίνα, θαυμασία «ragure» ἀπὸ παρραϊτάρια και σμαράγδια.

— Ο χορὸς παρετάθη με μεγάλη ζωρηότητα μέχρι πρωτῶν ὁρῶν. Μπριζέστα και μπριζέσταρι φιλοξενούνταν σὲ μία ὁραία ταράττα. Κυκλιόντων ἐκτάκτως ποικίλλων και ἐλκεκτόν.

— Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ κομμικαὶ Ἀθῆναι διαμοιράζονται σὲ Σπέ-σας, Πορταριά, Τῆνον, Κηφισιά, Λουτροποῦλεις. Καὶ αἱ παρα-βερίζοντες στὰς Ἀθῆνας καὶ βράδυ καταρτίζον συντροφίαις και κατευδύνονται στὰ διάφορα ντάνογχι, ἐνὼ συγχρόνως καθώρισε και τις ἀπαραίτητες συναρὲς ντὲ γκαλά, κατὰ Τετάρτην εἰς τὸ Πα-βιγόν-Ρὸς, Πέμπτῃ εἰς τὸ Τροκαντερό, Κυριακῇ Σέσιλ και τῆς ἄλλες ἡμέρας συναγωνιστῶν τίνι τροφῇ θὰ κατορθώσουν νὰ παρεν-θεθῶν συγχρόνως στὸ Παβιγόν ὁρὸς, Καστρι, Κηφισιά, Τρο-καντερό.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον πολὺς γνωστὸς κόσμος στὸ Παβι-γόν ὁρὸς, τὸ δαντελλῶν ὁρὸς περίπτερον διεγάρετο σὴν φαντα-σμαγορία, τουαλέττες ἀρκετὲς εὐχάριστες ἀλλὰ και πολλὲς βαρετὲς ἀπὸ τὸ μονότονον πλεόν πολυχρῶμο ἐμπορεύματα.

— Σχορρίζουμε κ. Σκαρμαγκά, φυσιογνωμία πὺν τὴν διακρίνει φινέτσα προσωπογραφίας Ρένολντς, κ. Βαλλιάνου ἀριστοτεχνικὸν φορεμα ἀπὸ δαντέλλα και ζωρεῖται κίτρινο, Δις Καπιτολὴν γκρι ζω-ρεῖται γαρνιρισμένη ὅλη με μπαί, Δις Νία Ἡσαία ὁρὸς τουαλέττα, κ. Μαλαμίδῃ κίτρινα, κ. Νάντα Κυριακοῦ με ἐμπορὴ μπλε-σιέλ τουα-λέττα, Δις Ε. Θεολόγῃ ἐπίσης ἐμπορὴ.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν κατέσταν πάρτυ παρὰ τῶ κ. και τῇ κ. Βοκλὴ στὴν ἐν Ν. Φαλήρῃ ὀρειοτάτην ἐπαυλὴν των.

— Παρενέθθησαν κ. και Δις Παπαδοπούλου τουαλέττα ἐμπορὴ κίτρινη και μετὲς και πλα-τύγορον φάθινον καπέλλο, κ. και κ. Σολοκόστα κρεπ-ντε-σιν πρῶσινα φωτεινὸ και καπέλλο μετὲς παναμά, κ. και Δις Κάνερ μπλε-λαβάντ συνοῦλον ζωρεῖται και μαγεῖ ὀμοιόχρωμον ζωρεῖται νουμι-πλασμένο ὁρὸς-πὲλ-καπελὴν νάθα μπλε λαβάντ, Δις Λυκαρδοπούλου — νουσιματάτη — τζάμπερ και φουττα λευκὸ κρεπ-ντε-σιν και καπέλλο ὁρὸς κ. και κ. Ράλλῃ κομψοτεχνικὸν ντάνογχι, φορεμα ὁρὸς ζωρεῖται γαρνιρισμένο με τετράγωνα μοτίφ ἀπὸ λεπτότατα πιεττάκια καπέλλο μετὲς γαρνί-σμα ὁρὸς, κ. και Δις Δρακοπούλου κομψὴ τουα-λέττα ὅλη ἐντεπλισσάμπλ βερ-ντὸ ζωρεῖται και καπελὴν ἀπὸ φάθα ὀμοιόχρωμη, κ. και κ. Μάγ-κου μετὲς μαρίν ζωρεῖται με δαντέλλα ὀμοιόχρω-μη, κ. και κ. Φραγκοπούλου μετὲς, κομψὸν σύ-νολον.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν λίαν πολὺ-

ΠΩΣ...ΔΕΝ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΖΟΥΝ

ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥΣ ΣΤΟ ΒΕΛΓΙΟ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἔχει καταργηθῇ στὸ Βέλγιο, ἀπ' τὸ 1856, ὅποτε ἀπὸ μὴ τρομερὴ δικαστικὴ πλάνη πὺν ἔγεινε τότε. Ὡστόσο ἡ θέση τοῦ δήμιου, και αὐτὸς ὁ δῆμιος, ὀπάχουν ἀκόμα, ἀλλὰ μο-νάχα γιὰ τοὺς τύπους. Τελευταίως ἀπέθανε ὁ Μπουτεκέν, ὁ πλα-τωνικός δῆμιος τῶν Βρυξελλῶν, ὁ ὁποῖος κατεῖχε ἐπὶ τριάντα ὀλό-κληρα χρόνια αὐτὴ τὴ θέση... χωρὶς νὰ κόψῃ οὐτ' ἕνα κεφάλι !...

Καὶ ὅταν ὁπως κατεδικάζετο κανεὶς εἰς θάνατον ὁ Μπουτεκέν δὲν τοῦ ἔκοβε τὸ κεφάλι, ἐπ' ὅσον ἡ ποινὴ αὐτὴ ἔχει καταργηθῇ. Ἐγίνετο μόνον γιὰ τοὺς τύπους αἱ κάτωθι ὀλίγον καμικαὶ διατυ-πώσεις:

«Ένας βρῆθδς τοῦ δήμιου πῆγαινε κ' ἔστηνε ἕνα παλούκι ἀνά-μεσά σὲ δύο σανίδια. Πίσω ἀπ' τὸ παλούκι αὐτὸ ἦταν τέσσερες ἐπιπλοὶ χωροφύλακες. Τῇ στιγμῇ πὺν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς διέταξε νὰ βγάλουν τὰ ξίφη ἀπ' τὴ θῆκ' τους, ὁ Μπουτεκέν ἔβγαине ἀπ' τὰ γοαφεία τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας κρατώντας στὸ χερί ἕνα χαρτί.

Τὸ χαρτί αὐτὸ ἦταν ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Πῆγαινε λοιπὸν τὸ κρεμοῦσε στὸ παλούκι, ξανάμπαινε στὸ μέ-γαρο τῆς Ἀστυνομίας και μετὰ μὴ ὥρα ξανάβγαине, ἔπερνε τὸ ἔγγραφο ἀπ' τὸ παλούκι και τόβαζε στὴν τσέπη του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... γινόνταν δῆθεν ὁ ἀποκεφαλισμός, ἐνὼ ὁ καταδίκιος βρισκόταν ἡσυχος στὴ φυλακὴ του.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ ἀγαθὸς γέρο—Μπουτεκέν πῆγαινε στὴν ἐκκλησίαν, παρακαλοῦσε τὸ θεὸ νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τοῦ... κατατομηθέντος, και ἀπὸ κεῖ τραβοῦσε γιὰ τὸ καφενεῖο !...

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

— Γιὰ πὲς μου, κόρη μου ὁμορφῇ, γιὰτι ἔχεις τόσες χάρες; Μὲ τὸ σὲ τρέφει ἡ μάνα σου και τί καλὰ σοῦ δίνει; Μὴ σὲ ταῖζει ἔλαχρη γιὰ νύχης τὴ γλυκάδα; Μὴ σὲ ποτίζει γάλατα κ' ἀσπρίζεις σάν τὰ γάλα; Μὴ σὲ κερνᾷ ροδόχρο κ' ἀνθίζεις σάν τὰ ῥοδα; Μὴ σοῦχει στρώμα πούπουλο γιὰ νὰ γλυκοκοιμάσαι και μόσχο στὰ προσκέφαλα γιὰ νὰ μοσχολομᾷς; — Μένει ἡ καλὴ μανούλα μου κ' ἡ ἀκριβὴ μου μάνα δὲ με ταῖζει ἔλαχρη, δὲ με ποτίζει γάλα, δὲ με κερνᾷ ροδόχρο γιὰ νὰ πολυκοιμᾶμαι, δὲ μοῦχει στρώμα πούπουλο, προσκέφαλο με μόσχο, Μένει ἡ καλὴ μανούλα μου με χάδια κ' ἀνατρέπει, με τὰ γλυκά της τὰ φιλιὰ μου δίνει τὴ γλυκάδα, με τὴν καλὴ της τὴν εὐχὴ μοῦξω σάν τὸ μάσχο, με τὴν ἀγάπῃ τρέφουμαι κ' ἀνθίζω κ' ὁμορφανῶμαι... Γιὰτι εἶμαι κόρη μοναχῆς και κόρη χαϊδεμένη.

Γ. Δροσίνης.

κομψὴ συνάθροισις εἰς τὸ Σέσιλ, βεράντες και αἰθουσες πλημμυ-ρισμένες ἀπὸ κόσμο, Ἀθηναῖον, Πειραιῶν, Κηφισιῶντων. Ο πε-ρισσότερος κόσμος γεμναιεῖται ἐκεῖ, ἀλλὰ και μετὰ τὸ γεῖμα προ-σέρχονται ἀρκετοὶ και προσάθονται εἰς τὸ περιέχοντων χορευτικὸν τετραγὺ, ὅπου σημειώνουμεν κ. Ντεριμπαῖ ἡμερὴ δαντέλλα πλῆσος και ἀγκράφ μεγάλη ἀπὸ διαμάντια και σμαράγδια περιέδραον τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσεως συνθέσεως, Δις Μεταξὺ ζωρεῖται σὲ ὀρειοτάτο χροῖμα τυρκουάζ, κ. Μαζαράκη μετὲς δαντέλλα, κ. Μπέμπῃ λευκὴ κρεπ-ντε-σιν και ἀσπρο καπέλλο, κ. Λαδὰ μὴ κρεπ-ρομαίλ και καπέλλο μετὲς κ. Λεβίδῃ σατερεῖ κρεπ-ρομαίλ και μετὲς, καστοῖνον καπέλλο ὀμοιόχρωμον, Δις Γ. Συναδινῷ — ἔξ. Ἀλεξανδρείας — ἀστυαγώνιστῃ φέρουσα μοντέλλο Ἀελόνγκ ὁρὸς-πάλ μουσελίνα γε-νημένη «ἀν ῥελέφ» λουλουδία ντεγκραντὲ ὁρὸς, Δις Πιερετὶ Μπό-ταση πολὺ χαριτωμένη με κόκκινῃ ζωρεῖται, Δις Ρένα Λούρου μπλε-παστὲλ τουαλέττα, Δις Ζίννη κόκκινῃ ζωρεῖται, Δις Ἡσαία ἐμ-πορὴ μετὲς, Δις Δ. Φωτιᾷδῃ ἔμφυχον κομψοτεχνικὴν φέρουσα μον-τέλλο παριζιανικὸ πὺν ἐχρησμένον ὡς στόχος θαυμαστικῶν βλεμμάτων κρεπ ζωρεῖται κίτρινο, με μπάντες, κέντημα τυρκουάζ, και μαγνὸ κίτρινο ζωρεῖται νουσιματισμένο κρεπ τυρ-κουάζ, καπέλλο ἀπὸ φάθα παγισσὸν κίτρινη γαρνιρισμένο βελούδο τυρκουάζ, ἀποτελοῦσαν σύνολον «σανασιοντέλλ».

— Στὶς Σπέτσας ἀρκετοὺς κόσμος παρ' ὅλα πὺν δὲν εἶνε ἀκόμα ἀπορῶς.

— Τὰ βράδια στὸ Κάτιον πολὺς κόσμος. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἦταν ἐκεῖ και ἀρκε-τὴ Ἀθήνα μετὰ τὸν ὁποῖον κ. Ραδάνο, κ. Α. Μιχαλοπούλου, κ. Α. Μορέλλα, κ. Ε. Μερχοῦνη, κ. Κ. Κασιμάκη, Δις Τσουκαλά κ. και κ. Κ. Ἰταλῶν, κ. Λάτσα.

— Παρεῖται τετοποσία πρὸς τὴν των στὴν ἐπαυλὴν τοῦ κ. Λεωνίδα στὴν μαγνητικὴ Σπε-σοπούλα.

— Στὶς Σπέτσας ἐπίσης παραθερίζουν κ. και κ. Σερπιέρη, κ. και κ. Κ. Ἀθανασίου, κ. και κ. Πετρίδῃ κ. α.

Ἡ Μονταίν

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ

Μιά πού όλος ό κόσμος φόρεσε τά Φράγκικα, ξέπεσε και ή τέχνη του «Ελληνιστή».

Κι' οι Καραγκούνδες τώρα, φορέσαν Ευρωπαϊκά! μονολογούσε ό Γιδομήτρος από την Κοζήτσα, όταν βοήθησε απένταρος και χωρίς δουλειά, μ' ένα κάλφα του, κοντά στην Καλαμπάκα.

— Πώς νά γυρίση στο χωριό...

— «Η έπρεπε ν' αλλάξη κι' αυτός επάγγελμα ή νά φύγη από την Ελλάδα».

— Δέν «ρογιαζόμαστε» καλόγηροι τούπε μιά μέρα ό κάλφας του, ένα «σκαθάρι» από τά Κουτουλίσια, τετραπέρατο παιδί και συγγενής του Δημάρχου Όφιοειάς.

Και τού έδειξε εμπρός του τά «Μετέωρα» όρθούμενα ψηλά, περιφανα, σάν άητοφολήξ στον ούρανό επάνω.

— Δέν φορούνε φουστανέλλες οι καλόγηροι μωρέ, είπε ό Γιδομήτρος.

— Φορούνε όμως οι «έλληνογράφτες» ράσα, έπέμενε ό κάλφας. Ό Γιδομήτρος έπεσε σέ συλλογή. Έμπρός του έκρεμάναν ό γιορτινός του «ντουλαμάς» δόξα της τέχνης του και στόλισμά του, γεμάτος μπριζόμια και κεντήματα, «τινιτρία» και χουσόφια!

Τι ήταν και πώς έλαμπε, σάν τά φορούσε στά πανηγύρια!

Κι' οι Καραγκούνδες φραγκιάν.

γενναία, ώμορφιά, πού δέν την ζητάνε πλέον!

Ό κάλφας έστεκόταν δίπλα του, σάν ιεροδιάκονος σιωπηλός εμπρός στο Δεσπότη.

Μά ή συλλογή του Γιδομήτρου δέν βάσταζε πολύ. Σηκώθηκε απότομα άπάνω, φόρεσε τόν γιορτινό του ντουλαμά, την σκούφια την γαϊτανόφρα, την άσπρη φουστανέλλα της Λαμπής και τά τσαρούχια τ' Αρτινά, πού μοσχοβολούσαν «τελατίνι», πέρας τ' άσημοζούναρο και τό γιλέκο με τά χουσά «γαντζούδια»...

— Τι έπαθες άπεντιμό! Τόλμησε ό κάλφας νά ρωτήση!

Τι ήθελες νά πάθω;

— Άφου οι άλλοι έφραγκέψανε, κι' αυτός θά γείνη... λόρδος! Λόρδος με φουστανέλλες, έ! μου πής!

Τι διάολο λόρδος θά ήταν άν δέν ήτανε σκετσώζος;

Δέν έχει νά κόμω όμως... Ό Γιδομήτρος πήρε την άπόφασί του.

— Έλα, κουνήσου, φεύγουμε γιά τά Μετέωρα! είπε στόν κάλφα του.

— Άνοιξ' ή πόρτα της Μονής και πετάχτησαν οι καλόγηροι στή σειρά μόλις φτάσαν εκεί.

— Πούδ είν' αυτός; Πούδ είν' αυτός;

Ρωτούσανε τόν κάλφα.

Έβγα ήλιε γιά νά βγώ, λάμψε, γιά νά λάμψω!

— Ένας μεγάλος λόρδος και τρανός.

— Και γιατί ήρθε δώ πέρα;

— Νά γράψω στήν Άγγλία γιά τά Μοναστήρια!

Μπρέ! Μπρέ! Μπρέ! Μπρέ, μεγάλος άνθρωπος θά είνε!

— Κίττα-κίττα τού μάτι του!

— Βρέ Παναγία βοήθα!

Ό Γιδομήτρος στάθηκε στή μέση της Αβλής, περιφρανος και βλοσυρός, κυττάζοντας πρós τόν ούρανό, κατσούρη; και σκεπτικός, μη καταδεχόμενος κανέναν άπ' τούς καλογέρους νά κυττάξη.

Ό κάλφας έξηγούσε από πίσω σιγανά-σιγανά, ψιθυριστά:

— Δέν ξέρετε τι μεγάλος άνθρωπος πού είν' αυτός! Έ, ρε και τι έχει νά γράψω!

— Μά γιατί νά κάθεται όρθός, φέρτε του μιά πολυθρόνα τού άν-

θρώπου, διέταξε ό άγιος ήγούμενος!

— Ά μπά! μπά! μπά! μπά! φώναξε ό κάλφας. Δέν κάθεται αυτός ποτέ!

Οι καλόγηροι όπισθοχωρήσανε με σεβασμό.

— Μά γιατί στέκεται έτσι σάν μαριμαροκόλωνα; Ρώτηρεν ό γεροντώτερος.

— Έξετάσει.

— Κ' ή φουστανέλλες;...

Θέλησε νά ρωτήση ό ήγούμενος.

— Πώς θά μελετήση τόν τόπο χωρίς φουστανέλλες!

— Μπρέ, μπρέ, μπρέ, μπρέ. Μεγάλος άνθρωπος-θά είν' αυτός!

— Μεγάλος λεί! Δέν τόν χωράει μιά κοτζάμ Άγγλία.

Γιά μιά στιγμή ό ήγούμενος καλοῦσε τόν ένα και τόν άλλο από τούς μοναχούς και τούς έδινε οδηγίες.

Ό Γιδομήτρος έβρινε ακίνητος, κυττάζοντας πάντα τόν ούρανό επάνω.

— Μωρέ τι άνθρωπος πού είνε!

Θά τού κάνουμε τραπέζι.

— Μπά! μπά! μπά! Διέκοψεν ό κάλφας. Δέν δέχεται αυτός φιλοξενίες!

— Ότι έχετε στο ταγάρι νά τά βάλλετε!

Και τούς έδειξε τό μεγάλο άδειανό δισάνι, πού βιαστούσαν στούς ώμους του.

— Μά τί, έτσι θά φύγη ό άνθρωπος, χωρίς νά πιή ένα νερό;

— Τίποτα! Τίποτα! Στο ταγάρι! Στο ταγάρι!

— Μά τί θά πούν στήν Άγγλία άν τόν άρίσουμε νά φύγη έτσι;

— Μήν τόν θυμάνετε, γιά τό Θεό! Θά γράψω στήν Άγγλία αυτός γιά τά Μοναστήρια! Θά γράψω πράγματα πολλά!

— Νά γράψω, σέ παρακαλούμε και γιά μās!

— Και βέβαια θά γράψω.

— Άς τόν περιποιηθούμε τό λοιπόν!

— Τίποτε! Είπα! Τίποτε! Στο ταγάρι. Είπε μεγάλος άνθρωπος αυτός και δέν δέχεται τραπέζια. Στο ταγάρι!...

Με πομπή και σεβασμό τόν συνεβγάλανε οι καλόγηροι. Έμπρός ό λόρδος άλύγιστος και σοβαρός και πίσω ό κάλφας φορτωμένος τό ταγάρι, πού δέν σηκωνότανε!

Σάν τόν βγάλαν ως παρακάτω, τούς χαιρέτησαν κι' ό κάλφας τούς προσκύνησε.

— Πές του νά γράψω και γιά μās!

— Κατά πώς καταλαβαίνω άπ' τό ταγάρι, έχει νά γράψω πολλά.

Σάν προχωρήσαν πρós την Καλαμπάκα, και στρίψανε από τó Μοναστήρι, νά μή φαίνονται ό Γιδομήτρος, ξετεταρωμένος, γέλασε τό πρόσωπό του και είπε στόν κάλφα του:

Είδες πόσο μου πάει γιά Έγγλέζος!

— Σάν νάρθες πρós τόν Λονδίνο; Ένα μονάχα...

— Σάν τί;

— Νά μή φυλάξω και ξεφυλάξω μπρός στούς καλογέηρους γιατί μυρίζουνε τά χνώτα σου άπ' την πείνα.

— Δέν φουάνε μωρέ οι Έγγλέζοι;

— Φυσάνε, μάστορα, μά είνε και φαγωμένοι!...

Σταμ. Σταμ.

Τόν υποδέχτησαν αναρριχέ τού Μοναστηριού την πόρτα.

Γιατί δέν σηκάνω τό ταγάρι!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Θεέ μου! στέναξε ό Γοδεφρίδος. Θεέ μου, βοήθησέ με νά τόν πείσω!

— Μήν έπικαλεσαιο άδίκως τό Θεό, άδελφέ μου, άφου ό ίδιος, πριν γεννηθούμε άκόμη, είχε γράψει στά άστρα τή μοίρα του καθενός μας.

— Άν πεθάνη; έσύ, θέλω νά πεθάνω κι' εγώ!

— Γοδεφρίδε, Γοδεφρίδε! φώναξε με συγκίνηση ό Φλορεστάν, σέβου ότι είσαι σύζυγος, σέφου τή Δολόρα, σέφου ότι πρέπει νά ζήσης γι' αυτήν.

— Έρχονται! Έρχονται! φώναξε άξαφνα ή Ίωάννα πού στεκόταν και φύλαγε στήν έξορτα.

— Έρχονται!... φτάνουν!... φτάνουν!... Ό Γοδεφρίδος άρχισε νά άσπίζει νευρικά τó δωμάτιο και νά ξεσάξη τίς σάρκες του με τά νύχια του.

— Έ! φώναξε άξαφνα, άς άμυνθούμε, άς πεθάνουμε τούλάχιτον σάν ευναιχίδες.

— Μπράβο! φώναξε ό Πλ υσέτ. Αυτό πρέπει νά κάνουμε και, νά είμαστε βέβαιοι, ότι θάν τούς πάρη ό Διάβολος!

— Νί, ναι! φώναξε κι' ό Γουλιέλμος. Μπορεί νά είμαστε μόνο τέσσερις, αλλά άξίζουμε γιά είκοσι...

— Φέρτε μας δίπλα γογγίζου! είπε ό Γοδεφρίδος άνυπομονώνως.

— Κανέννας νά μήν κινήθ! φώναξε ό Φλορεστάν πού άνορθώθηκε με ύψος έπιτακτικά. Υποχώρη της Θούνης! πρόσθεσε σπρεφόμενος πρós τόν άδελφό του, ξεχνάς ότι είμαι άρχηγός της οικογενείας; Με πού δικαίωμα διατάξεις έδώ μέσα. Σεχνάς ότι πρέπει νά ήπακούσης στό μεγαλύτερό σου;

— Ό Γοδεφρίδος γονατίζοντας, ύψωσε τά χέρια του πρós τόν άδελφό του και άρχισε νά τόν λικτεύη:

— Ω! άδελφέ μου!... άδελφέ μου!... συχώρα με! Δέν διατάζω πιά!... Σε παρακαλώ! σέ λικτεύω!...

— Ό Φλορεστάν, κατάχλωμος, εξαντλημένος, τού άπάντησε πνίγοντας τήν συγκίνησή του:

— Κ' εγώ σου άπαγορεύω νά βγής από τό σπίτι αυτό.

Και άμέσως, άφου άνοιξε τήν πόρτα τού μύλου, κι' έστειλε στόν άδελφό του ένα τελευταίο άποχαιρετισμό, ένα στεγνό φίλημα, έφυγε με λυγμούς.

Ό Γοδεφρίδος, θέλησε νά τρέξη πίσω του, μά ή Ίωάννα, ή Μαγδαληνή, ό Γουλιέλμος και ό Πλουσέτ τόν έμπόδισαν.

— Άφήστε με νά περάσω! φώναξε άφρίζοντας.

— Εξήχωνται, είπε με σταθερότητα ό Γουλιέλμος, δέν θά βγής από δώ μέσα.

— Έτσι λοιπόν, φώναξε ό Γοδεφρίδος, θέλεις νά μ' έμποδίσες νά σώσω τόν άδελφό μου;

— Θέλω νά σάς έμποδίσω από τήν καταστροφή σας, εξοχώτατε! Όσο γιά τόν άδελφό σας, εγώ αναλαμβάνω νά τόν σώσω έντός της αβριον μάστιγας, σάς τό δηκίζομαι!...

— Άς ψέμματα! Θέλεις νά με γελάσεις! άπάντησε ό Γοδεφρίδος.

— Ποτέ στήν ζωή μου δέν είπα ψέμματα! άπάντησε σοβαρά ό Γουλιέλμος. Σας ξαναλέω ότι θά σώσω τόν άδελφό σας έστω και τήν στιγμή πού ό δήμιος θά είνε έτοιμος νά καταφέρει στό λαιμό του τό χτύπημά του...

— Ό Φλορεστάν βγήκε έξω από τό μύλο. Ήταν καιρός άκόμη. Μά συνοδεύα στρατιωτών υπό τόν δόν Ραφαήλ, προχωρούσε όλοένα πρós τό μύλο.

— Τις εί; φώναξαν μόλις τόν είδαν.

— Έάν, κύριος, ζητάτε τόν κόμητα της Θούνης, είπε ή γυναίκα ό Φλορεστάν, είνε άνωφελές νά προχωρήσετε άκόμη. Εγώ είμαι!

— Άμέσως οι στρατιώται τόν έπερικύκλωσαν.

— Συγγνώμη, είπε πάλι ό Φλορεστάν, πριν ξεκινήσουμε θά ήμελα μιά στιγμή νά μιλήσω ιδιαιτέρως με τόν κύριο λοχαγό.

— Ό δόν Ραφαήλ ύπεκλήθη και έκανε νόημα στούς άνδρες του ν' άπομακρυνθούν λίγο.

— Κύριε, άρχισε νά λέη ό Φλορεστάν, ξέρετε πολύ καλά ότι μερικοί φίλοι μου με έφυγάδευσαν από τήν φυλακή, χωρίς εγώ νά τό θέλω. Αυτό θά τό άκούσατε χωρίς άλλο τήν ώρα πού βρισκόμαστε κρυμμένοι στό δωμάτιο της Ίωάννας.

— Άκούγοντάς τον ό δόν Ραφαήλ κοκκίνησε.

— Λοιπόν, έξυκολούθησε ό Φλορεστάν, μιά και είχα άποφασίσει νά έπιστρέψω στή φυλακή μου, μπορούσα νά τό κάνω αυτό σι νά σάς περιμένω νάρθητε νά με συλλάβετε. Είστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνος...

— Λοιπόν νομίζω ότι σάς έξυπηρετώ άφήνοντας σέ σάς όλη τήν τιμή της συλλήψεώς μου, πράγμα πού βέβαια θά συντελέση πολύ στήν προαγωγή σας. Είς άντάλλαγμα αυτού θέλετε νά μου κάνετε μιά χάρη;

— Λέγετε, κύριε κόμη.

— Νά μήν καταδώσετε τούς γενναίους άνθρώπους οι όποιοι με έφυγάδευσαν... Χαρίστε τους; τή ζωή, κύριε... Έξέ άλλου, μου φαί-

νεται, ότι έτσι πληρώνετε και τήν προσβολή πού σεις προσωπικάς έκάνατε στό Γουλιέλμο.

— Ό δόν Ραφαήλ κοκκίνησε και πάλι, σκέφτηκε μιά στιγμή και άπάντησε.

— Θά σιωπήσω, κύριε κόμη. Σας τό υπόσχομαι.

Σέ μισή ώρα, ό δόν Έρμάνδος, ό διοικητής της Τουράνης, μάθαινε με άπερίγραπτη χαρά τή σύλληψη τού κόμητος της Θούνης.

XV

Τό καταραμένο χρυσάφι

Τήν άλλη μέρα, στις έναίμιση τó πρωί, ός τριάντα χιλιάδες λαού, είχαν συγκεντρωθί στή μεγάλη πλατεία της Τουράνης, όπου έμελλε νά γίνη ή θανατική εκτέλεσις τού κόμητος της Θούνης. Δέν ήταν τό θέλητρο τού αίματος πού θά χυνόταν τό όποιο είχε συγκεντρώσει, τόσο κόσμο. Άπόδεις αυτού ήταν ότι τό ίδιο πρωί, νωρίτερα, είχαν άποκεφαλίσαι όκτώ πολίτες χωρίς κανείς νά παρευρίσκεται στήν εκτέλεση. Ό κόμης της Θούνης όμως δέν ήταν κατ'άδίκως κοινός. Η προτομική της προκαλούσε στό μεγαλύτερο βαθμό τή συμπάθεια και τό μίσος τού κοινού. Όλο τό πλήθος πού συνέρεε όλοένα από τίς γειτονικές πόλεις και τά χωριά άποτελείτο από ένθουσιώδεις υπερασπιστάς και έχθρους άσπόνδους τού κόμητος. Κανέννας άδιάφορος δέ βρισκόταν εκεί.

Λίγο πριν από της δεκάτης ώρας πού είχε οριστεί γιά τήν εκτέλεση ένας άνθρας τυλιγμένος στό μαύρο του μαγιά χιτουσέ τήν πόρτα ενός μεγαλοπρεπούς μεγάρου κοντά στή Μητρόπολη.

Ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε και τόν έμπασε μέσα σ' ένα πλούσιο γραφείο, όπου έργάζετο ένας άντρας με εκκλησιαστικά ένδυ-

ματα. Ό νεοφερμένος στάθηκε ταπεινά μπρός στόν οικοδεσπότη πού δέν ήταν άλλος από τόν πλούσιο και παντοδύναμο ιεροεξεταστή Γίεχαν Κοτερέλ.

— Α, σεις είστε, δόν Διέγε Διάξ; είπε αυτός πού μόλις αντίκρισε τόν επισκέπτη του σηκώθηκε όρθιος.

— Αιδεσιμώτατε, άπάντησε ό Ίστανός, μου δώσατε χτες μιά είκοσιετάρωρο προθεσμία γιά νά σκεφτώ. Η προθεσμία πέρασε, σκεφτήκα και έρχομαι και πάλι νά σάς υποβάλω τήν παραιτήσήν μου.

— Έτσι λοιπόν έπιμένετε νά μās άφήσετε, δόν Διάξ;

— Επimένω, αιδεσιμώτατε, άφου άλλωστε δέν έχετε πιά τήν ανάγκη μου. Τό έργο μου έτελείωσε, ό βασιλεύς θριαμβεύει ή ητρία άπεκατεστάθη. Τι θά κάνω στό έξω στήν Τουράνη; τή δουλειά ενός χυδαίου κατασκόπου! Όχι, δέν μου άρέσει αυτό.

— Και σεις τί σκοπεύετε νά κάνετε;

— Τίποτε. Θά γυρίσω στήν Ίσπανία και θ' άρχίσω νά ζω σάν καλός άστός.

— Αμφιβάλλω πολύ γι' αυτό. Όταν κανέννας μάθει τριτοβάθμια μυστικά σάν αυτά πού έχετε σεις δέν μπορεί νά ήσυχάση.

— Ελήσμονησα πιά, άπάντησε ό δόν Διάξ, τά μυστικά τά όποια μου άναφέρει ή έσοχότης σας. Ποτέ και ή παραμικρά λέξις δέν θά βγί από τά χείλη μου.

— Α! όσο γι' αυτό είμαι ήσυχός... είπε ό Κοτερέλ χαμογελώντας άλλόκοτα.

— Άφου δέ σκέφτηκε, έπροσθεσε σέ λίγο:

— Κι' άλλς, άπό ήμερα είστε ελεύθερος. Είπε βέβαια ότι μās προσφέρτε μεγάλες όφελειες. Όρίστε μόνος σας τήν άνταμοιβή σας. Πόσα χρήματα θέλετε;

— Δέν θέλω χρήματα, αιδεσιμώτατε. Είμαι άρχιστά πλούσιος γιά νά ζήσω άνεξάρτητος.

— Θέλετε τότε άξιώματα και τιμές;

— Όχι, αιδεσιμώτατε.

— Α! πόσο δέ μπορώ νά παραδεχώ ότι έργαστήκατε τόσον καιρό από μιά καθαρή ιδεολογία κινούμενος.

— Η Αιδεσιμότης σας έχει δίκαιο. Έργαστήκα με τήν έλπίδα άνταμοιβής.

— Και ποιά είνε αυτή ή άνταμοιβή;

— Τά μυστικά τού Διέγου Διάξ άστράψαν.

— Αιδεσιμώτατε, σέ δέκα λεπτά ένας άνθρας, ένοχος έγκληματος καθοσιώσεως θά θανατωθί. Θέλω νά κόψω με τά ίδια μου τά χέρια τό κεφάλι του.

— Αηλαδή, άπάντησε ό Κοτερέλ άπαθής, θέλετε νά εκτελέσετε καθήκοντα δήμιου;

— Μάλιστα αιδεσιμώτατε.

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

“Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΞΕ...”

Τό πλέον αίσθηματικό, τό σπαρταχτικώτερον και γοητευτικώτερον τών μυθιστορημάτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Η φιλενάδες των μεγάλων ποιητών. Η μυστηριώδης γυναίκα. Η ξένη που ταξίδευε από τη Βιέννη για να δει το Χαΐνε. Η τελευταίες ημέρες του ποιητού. Παθητικά έρωτας γράμματα. Η μυστηριώδης εξαφάνισή της. Καμίλλης. κ.λ.π. κ.λ.π.

Ο περασμένος αιώνας — ο αιώνας του ρομαντισμού — γνώρισε πολλές γυναίκες που άφοσιώθηκαν σε μεγάλους ποιητές... μονάχα όμως όσο αυτοί ζούσαν. Π.χ. η κόρη του Γουίττενμπεργκ, μετά το θάνατο του Βύρωνα, λιγοθυμούσε απ' την απελπισία της όταν άκουγε τζόνια του αγαπημένου της νεκρού· αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να παντρευτεί ύστερ' από λίγον καιρό, στο Παρίσι, με κάποιον Γάλλο ευγενή. Ο Άλφρεντ Άποθανάτισε την κόρη του να 'Αλμπάνι. Και κείνη τον έπληρωσε με το άκριβο νόμισμα της αγάπης της, όσο ζούσε· γιατί μόλις ο ποιητής έκλεισε τα μάτια του, η πιστή φίλη του έσπευσε άμέσως να παντρευτεί κάποιον άσημο γάλλο ζωγράφο, τον Σαβιέ Φάμπρ. Πιο τυχερός απ' τους δυο παρυσίαν συναδέλφους του στάθηκε ο μεγάλος Γερμανός λυρικός Έρρίκος Χαΐνε. Η γυναίκα που τον αγάπησε δεν ήταν κόρη του· μάλιστα είχε στην ψυχή της ευγένεια πολύ άνωτερη. Και, το κυριώτερο, έμεινε πιστή στη μνήμη του Ινδολυμάτος της, και μετά το μαρτυρικό θάνατό του.

Κατά τα τελευταία μαρτυρικά χρόνια της ζωής του Χαΐνε, έζησε και υπέφερε κοντά του, έντελως άφοσιωμένη σ' αυτόν, μία περίεργη και μυστηριώδης γυναίκα, της οποίας έκτος του ποιητού κανείς δεν έγνώριζε το όνομα. Η γυναίκα αυτή υπήρξε για τον ποιητή άγγελος παρηγορίας. Είχε μύτη ελληνική, μάτια γαλάζια, γλυκά και ποινικά και μαλλιά κατάνυρα. Η παρουσία της δυνάμεισε πολύ τον άρρωστο Χαΐνε. Και το περίεργο έλπε πως οι φίλοι του την έγνώριζαν με το χαϊδευτικό παρατσούκλι ή «Μυίγα» όπως δηλαδή συνηθίσε να την αποκαλεί ο ποιητής, γιατί στην πέτρα του δαχτυλιδιού της ήταν σκαλισμένη μία μικρή μυίγα.

Ποιά ήταν η γυναίκα αυτή; Μετά τον θάνατο του ποιητού, έγινε άφαντη και επί πολλά χρόνια δεν μαθεύτηκε τι είχε άπογίνει. Οι πιο στενοί φίλοι του Χαΐνε τη θυμόντανε κάπου-κάπου, ευλογούσανε τόνόμά της.

Άξαφνα μία μέρα, στά 1884, (είκοσι όκτώ χρόνια είχαν περάσει απ' την εποχή που πέθανε ο Χαΐνε) βγήκε στο Παρίσι ένα βιβλίο με τον τίτλο «Η τελευταίες μέρες του Έρρίκου Χαΐνε». Το βιβλίο αυτό το είχε γράψει ή άγνωστος ως τότε φίλη του ποιητού που δεν είχε πάψει καθόλου, κατά το μεγάλο χρονικό διάστημα που πέρασε, να τιμάει ευλαβητικά τη μνήμη του φίλου της. Και τότε ο κόσμος έμαθε τόνονα της άσυνκοιτης αυτής γυναίκας — και τη συγκινητική ιστορία μιας μεγάλης και δυνατής αγάπης.

Λεγότανε Καμίλλη Σέλδεν. Είχε έρθει απ' τη Βιέννη, να δώσει του ποιητού, που ήταν άρρωστος στο Παρίσι, ένα μουσικό κομμάτι κάποιου φίλου του. Μά δεν έκανε το μεγάλο αυτό ταξίδι άπλως και μόνο για να έκελέρη αυτή την παραγγελία. Άλλοι ήταν οι λόγοι που την έσπρωχναν να φύγει απ' τον τόπο της. Είχε αγαπήσει τον ποιητή απ' την άγνώστη των ποιημάτων του. Και όταν έμαθε πόσο βασανιζότανε στην ξενητειά, ή μεγάλη καρδιά της και ή μεγαλύτερη αγάπη της της υπαγόρευαν να πάει κοντά του, να του άφοσιωθεί, να του παραταθεί, να χύσει βάλαμο παρηγορίας στην πονεμένη του ψυχή. Φαντασθήτε λοιπόν τη συγκίνησή της όταν τον είδε για πρώτη φορά. Εκείνος ήταν εξαντλημένος. Τον είχε κουράσει ή υπερβολική εργασία στην οποία είχε υποβληθεί για ν' αγοράσει τουλάχιστες της μακαρίτισσας της γυναίκας του. Η αγάπη όμως Καμίλλης δεν ήθελε τίποτα απ' αυτά. Ήθελε μονάχα να βρούκεται κοντά του, να τον βλέπει, να τον περιποιείται. Της έφτανε το αίσθημα και ή αγάπη — το αίσθημα και μες σ' αυτό ακόμα τη φτώχεια. Ο Χαΐνε το είχε καταλάβει αυτό. Βρήκε σ' αυτήν την «συγγενή της ψυχής του». Και δόξανε τη στόλιζε με νέα χαϊδευτικά όνόματα — μυίγα, γατίτσο, περισσέτακι. Ήταν το μόνο δώρο που μπορούσε να της κάνει, ή φτώχια!

Μαζί της ο Χαΐνε — που καταλάβαινε το τέλος του να πλησιάζει — συζητούσε για τις πρώτες αγάπες του. Όλες ήταν υπάροχες λεπτότατες, ύψαιμένες με άδιόρατα νήματα όνειρου και έκστασης. Άλλη έμοιαζε με όρδο, που φοβότανε να το σφίξει στην αγκαλιά του, μήπως εξατμιστεί. Άλλη τον αγαπούσε τόσο ντροπαλά «ώστε μόλις τον έβλεπε, χαμήλωνε το κεφάλι και τα μακρυνά μύνα μαλλιά της που σκέπαζαν το κατακόκκινο πρόσωπό της, άφηναν να φαίνονται μονάχα δυο μάτια, φωτεινά σαν άστέρια που λάμπουν μέσα σε σκοτεινισμένο οθονό.» Άλλη πάλι καθότανε και του διηγότανε παλιά παραμύθια της νύμφης του Ρήνου, της πανέμορφης και μυστηριώδης Λορελάης. Η τελευταία απ' όλες

λεγότανε Ίωάννα και ήτανε τόσο όμορφη και ίσχυη απ' την άρρώστεια που της έφτανε τα στήθη, ώστε του φαινότανε το Χαΐνε πως άνηκε σε φανταστικό κόσμο...

Η Καμίλλη Σέλδεν άκουγε τις παλιές έρωτικές περιπέτειες του φίλου της μ' ευχαρίστηση, επειδή έβλεπε ευχαριστημένο κι αυτόν τον ίδιο, γιατί ξαναθυμόταν έτσι τα νεανικά του χρόνια.

«Πράγμα παράδοξο!» λέει ή Καμίλλη στο ήμερολόγιό της, «ή ζωντανή και άκμαία φύση ένέπνεε άποτροφή στον Έρρίκο, σαν ένα θέαμα κοινότατο κι συνεπώς, δυσάρεστο. Το πρόσωπό της, μου έλεγε κάποτε, μιλώντας μου για μία γυναίκα, είχε τη φυσική εκείνη δροσερότητα, την άνθηζή έκείνη χροιά που μου προσέχει πάντα όδυνήρη έντίπωση, επειδή προτιμώ το χρώμα του θανάτου ή του μαρμαριού. Άλλοτε πάλι μου έλεγε πως μονάχα γάλακτος και τις πεθαμένες αγάπες με πάθος στη ζωή του.»

Μά τις αγάπες πραγματικά ο Χαΐνε όλες αυτές τις αλτάρεις υπάροχες; Ζήτημα είναι. Γιατί, όπως λέει κι ο ίδιος στις «Παραδοτικές εικόνες» του, ή γυναίκα που ήθελε να την αγαπήσει έκανε να τον μεταχειρισθί σαν σκύλο. Ποιά γυναίκα όμως μπορούσε να μεταχειρισθί σά σκύλο ένα νέο όρατο σά δεν και ποινικό σά δόλο; Μά είχαν περάσει τα εύτυχισμένα εκείνα χρόνια της νεότητος.

Μακρά νόσος είχε παραλύσει, είχε καταβάλει το θεό και μονάχα ο Διάβολος είχε μείνει απ' το Χαΐνε. Κλεισμένος όλη τη μέρα σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο πέμπτο πάτωμα ενός σπιτιού κοντά σ' «Ηλυσία Πεδία, μαρμυρόντα απ' την άγονία και την άπονηση. Όχι τό δόλοληρι χρόνια μαρτυρικής ζωής, πέρασε εκεί, γελώντας σαρκαστικά μονάχα, όταν πήγαινε να τον επισκεφθί κανείς φίλος του ή τρυφερά όταν έγραφε στη μνητέρα του, απ' την οποία έκρυβε την τρομερή αλήθεια.

Μά όταν πήγαινε και τον έβλεπε ή «Μυίγα» ή άπελπισμένος ποιητής έπαυσε ζωή και έκανε σά μικρό παιδί· όταν δέ έκείνη ήτανε μακριά του της έγραφε απ' την πολυθρόνα ή απ' το κρεβάτι του γράμματα γεμάτα πόνο, άσπιασία και ναυτική ελκωσία. Άλλοτε της έγραφε γερμανικά και άλλοτε γαλλικά, τα οποία ήξερε στην έντέλεια, σαν τη μητρική του γλώσσα.

Είκοσι τρία γράμματα της είχε στείλει όλα, κατά το διάστημα της γνωριμίας του. Ξανα απ' αυτά της λέει:

«Είμαι τρελλός απ' τη χαρά που όσο συλλογίζομαι πως θα σε ξαναδώ σε λίγο, πώς θάρρησω με τη χείλη μου να ζωντανή σφαιρίδα πάνω στα όρτια χακατηριωμένα του προσώπου σου. Ω! ή φρόνις αυτή θα έρε σημασία λιγώτερο πλατωνική αν έκείνος που σου την έγραφε ήταν άνθρωπος. Μά έγω δεν είμαι πιά άνθρωπος. Είμαι μονάχα ή σκέπη του έστω του μου. Αυτό πιθανό να σε «συμμεριέμεθα όμως δέ μ' άρδεσει καθόλου...»

Σ' ένα άλλο γράμμα του, δέ μπορεί να συγκρατήση τη σπαρτακή της κραυγή που βγαίνει απ' τα πονεμένα του στήθη:

«Χαίρε, καλή μου! Γελώ απ' τον πόνο, τα δόντια μου τρίζουν, τρελλάινωμαι, χά χά, χά...»

Εκείνη πήγαινε και τον έβλεπε. Μά τις τελευταίες μέρες της ζωής του Χαΐνε, δεν τον είδε καθόλου. Στο βιβλίο της δέ μες λέει το λόγο της άνεξηγίτου άπομακρύνσεώς της απ' τον αγαπημένο της φίλο, πως χάριν του οποίου ξενιτευθήκε. Μά το γεγονός είναι πως κάποιο ψυχρό και πένθιμο πρωί του 1886, ένα ταπεινό φέρετρό έβγαυε από ένα σπίτι, κοντά στα Ήλυσια Πεδία. Πολλοί λυγιστοί ήταν οι φίλοι που άκολουθούσανε το νεκρό στη στενή του ταφική. Και όμως το μικρό έκείνο και φτωχικό φέρετρο έκλεινε όλοκληρη μαρτυρική ζωή, γεμάτη δάκρυα, πόνο και άπελπισμένο σπασμό, έκλεινε τον Έρρίκο Χαΐνε.

Από κείνη τη μέρα ή Κατίνα και ή Παυλίνα, ή δυο γριές που τον περιποιότανε στην άρρώστια δεν ξανάδανε να πατή στο έδαφος πιά δωμάτιο του νεκρού ποιητού, ή μυστηριώδης και όμορφη γυναίκα, που έρχότανε άλλοτε και τον έβλεπε τακτικά, φέρνοντας το γέλιο και τη χαρά στη σκυθρωπή μοναξιά του.

Πολλοί και διάφοροι θύλλοι έλεγχθησαν γύρω απ' τη νέα αυτή — απ' την οποία ήξεραν το παρονόμιο που της έβγαλε ο Χαΐνε — μά σε λίγο την είχανε λησμονήσει, ως ότου μία μέρα φάνηκε το βιβλίο που είπαμε παραπάνω...

Πολλοί έγραψαν για τον έρωτα της Καμίλλης Σέλδεν. Και όλοι ευρέθησαν σύμφωνοι πως είναι απ' τα σπάνια παραδείγματα μεγάλης και άνιδιοτελούς αγάπης.

Φαντασθήτε ένα νέο και τρυφερό κορίτσι να φεύγει απ' τον τάφο του κι να πηγαίνει σ' άλλη χώρα για να παρηγορήσει ένα πε-

Ο Έρρίκος Χαΐνε την εποχή της μαρτυρικής του άρρώστιας.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ

Η άναποφασιστική δεν είναι ελάττωμα, είναι άρρώστεια, κι άρρώστεια μάλιστα όχι τόσο σπάνια όσο νομίζουμε, άρρώστεια που βασανίζει τον άνθρωπο στις πιο άσημαντες και στις πιο σπουδαίες περιστάσεις της ζωής του και που τυραννεί όχι μόνον έκείνον που πάσχει απ' αυτήν, αλλά και έκείνους που τον περιτριγυρίζουν, άρρώστια τέλος, που βασανίζει, παραλύει, και γελιοποιεί έκείνον που την έχει.

Ένας άνθρωπος που πάσχει απ' την άρρώστεια αυτή είναι άναποφασιστος σε όλα, στην έλλογη ενός φροέματος, όπως και ένας άναποφασιστος για μία έπίσκεψη που πρόκειται να κάνει, για ένα ταξίδι, για τις διασκέδασεις όπως και για τις ύποθεσεις. Άκούω συχνά τον έξης διάλογο ενός ύπαλλήλου του ύπουργείου των Οικονομικών, με την γυναίκα του:

— Μαρία, με συμβουλεύεις να πάρω την όμπρελλά μου;
— Όπως θέλεις, φίλε μου...
— Πιστεύεις πως θα βρέξει;
— Δεν έξωφ, φίλε μου...
— Τότε... νά!... την πάρω...
— Κάνεις καλά φίλε μου.
— Άλλ' αν δεν βρέξει, θα μου είναι βάρος περιττό.
— Αί, καλά, μη την πάρεις.
— Άλλ' αν βρέξει, θα γίνει μούσκεμα...
— Τότε πάρειν.
— Α! μά είσαι άνυπόφορη! Πάρε την... Μη την πάρεις!... Τι διάολο! Πρέπει να έχω επί τέλος κανείς μία σωστή γνώμη. Είμαι πολύ άναποφασιστής! Πες μου, μία και καλή. Νομίζεις πως θα κάνει καλό αν την πάρω;
— Έ, καλά! Τότε την πάρω... Και όμως... Το βαρόμετρο άρ-
χισε να ανεβαίνει από σήμερα το πρωί. Ο οδρανός καθάριζε. Τα σύννεφα φεύγουν. Έάν ο καιρός θα είναι καλός, δεν θάχω πια τον νο μου σ' αυτήν την διαολομπερέλλα και θα την χάσω... Α! μά την πίστη μου! χωρίς άλλο, δεν θα την πάρω.

Τέλος φεύγει κυρτός άναποφασιστος. Περνώντας όμως από τον διάδρομο βλέπει την όμπρελλά του, την πάρνει και φθάνοντας κάτω στην είσοδο... την αφήνει στον θυρωρό!...

(Απ' το Γαλλικό, του Έρνέστου Λεγκουά).

νιητάρι, άρρωστο, παράλυτο, έτοιμοθάνατο ποιητή — μόνο και μόνο επειδή το σωματικό αυτό έρεπείο λεγόταν Έρρίκος Χαΐνε, επειδή είχε συγκινήσει την ψυχή της με τα τραγούδια του.

Η ιστορία μονάχα ένα άλλο όμοιο παράδειγμα άναφέρει: τον τραγικό και θωακτικό έρωτα του Άβαίλάρδου και της Έλσις — ή οποία, νομίζοντας ότι ο γάμος θα ζημιώνει την ύπόληψη του θεολόγου συζύγου της, άρνήθηκε να γίνει νομίμως γυναίκα του, μολονότι του είχε παραδοθεί, κι έγινε έτσι άφορη να καταστραφούν και οι δύο.

Και ή Καμίλλη, άφου επί 25 δόλοκληρα χρόνια έμπαύτηκε με την άνάμνηση της αγάπης της για τον άτυχο Χαΐνε, δέ μπόρεσε μία μέρα να κρατηθί κ' έκασος κ' έγραψε τις στιγμές που πέρασε μαζί του, άποκαλύπτοντας συνάμα και τόνόμά της, το όποιον πόνο καιρό το είχε κρατήσει μυστικό!

«Ελα αύριο!» της είπε μία μέρα ο έτοιμοθάνατος Χαΐνε, καταβαλίνοντας πως λίγες μέρες της ζωής του έμεναν. Μά κείνη δεν πήγε — δεν πήγε ούτε και νεκρό να τον φιλήσει. Γιατί; Άβυσσος σκοτεινή και άνεξηγίστος ή ψυχή της γυναίκας. Μετανόησε όμως πικρά γι' αυτό. Και τελειώνει το βιβλίο της με δάκρυα άπολαύσεως και μετανόησης, λέγοντας:

«Είχα ποθήσει να πεθάνω πριν απ' αυτόν για να γλυτώσω απ' το φλογερό έρωτα που έφτανε τα σωτικά μου· μά κείνος πέθανε πολύ πιο μπροστά από μένα, έχοντας φριχτά παράνοια έναντι μου, επειδή τον έέχαξα στις τελευταίες του στιγμές! Και τώρα μ' έκδικείται απ' τον τάφο του, πλακώνοντας την καρδιά μου με το βάρος της άσπρητης, σιωπής του...»

N.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το μουστάκι γίνεται πάλι της μόδας;

Όστε το μουστάκι πρόκειται να ξαναγίνει και πάλι της μόδας; Αυτό τουλάχιστον βεβαιώνει το γαλλικόν περιοδικόν «Τέχνη και Μόδα» επί τη βάσει, ως λέγει, έγκυρων πληροφοριών.

Αί έγκυροι δέ πληροφορίες του έν λόγφ περιοδικού προέρχονται από τους ειδικούς κύκλους της γαλλικής πρωτεύουσας, οι όποιοι άσφαλδύνται εξ επαγγέλματος με τις καινοτομίες της άνδρικής μόδας.

Σημειώτέον ότι ή νέα μόδα που άρχισε να έχη άρκετούς όπαδοίς στο Παρίσι, δεν άποκλείει μόνον τα ξυρισμένα μουστάκια, αλλά και τα κομμένα άλά Άμερικανί. Τα μουστάκια σύμφωνα με τας άπαιτήσεις της μόδας αυτής πρέπει να είναι άρκετά μακρυνά, ώστε να μπορούν να στρίβονται εύκολα.

Η Άμερικανική έκκλησις και το ασύρματο τηλέφωνο!

Συναγωνισμό μεταξύ των έκκλησιών έραντάζεσθε ποτέ; Όχι βέβαια. Καί όμως αυτό συμβαίνει στην Άμερική. Οι έκκλησις των χωριών και των μικρών πόλεων, διεμαρτυρήθησαν προς τις κεντρικές Θεολογικές άρχες της Ούάσιγκτον για το συναγωνισμό των όποιον τους κάμουν οι μεγάλες έκκλησις, οι όποιες έγκυβαν στήσαν σταθμούς ασύρματος τηλεφώνου μέσα στις αίθουσές των και έτσι διαβιβάζουν κάθε Κυριακή όλα τα προάγια στα σπήτια των ένοριών των!

Με τον τρόπο αυτό, οι ένοριται των μικρών έκκλησιών, έφωτισμένοι με ασύρματα τηλέφωνα, έγκαταλείπουν σιγά-σιγά τις έκκλησις των και μένουν στο σπίτι τους, όπου άκούουν τη λειτουργία με όλη τους την ήσυχία.

Τα χείλη και ο χαρακτήρ του ανθρώπου

Ο Άγγλος επιστήμον Χάος Μένδερς, άνεκόντως τον παρέλθοντα μήνα στην άκαδημία των φυσικών επιστημών του Λονδίνου, ότι άπο τα χείλη μπορούμε άξιολογή να διαγνώσουμε το χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Σύμφωνα με τις θεωρίες του κ. Μένδερς τα πολύ κόκκινα χείλη δείχνουν άνθρωπο καλόν και έγωιστή, τα μακρυνά και πλατιά χείλη δείχνουν χαρακτήρα άπαθή, απροσώ-
πνο και παντελή έλλειψη συνειδήσεως. Τα μικρά και λεπτοκαμ-
μμένα χείλη, φανερώνουν άνθρωπο έγωιστή, άναρχικό και πεί-
σμονα. Τα χείλη τα όποια δείχνουν εύθυμο άνθρωπο και καλό-
καρδο, είναι τα κανονικά και όλιγο χαμείν. Τέλος τα χείλη που είναι πολύ παχειά, σαρκώδη και έχουν τα σχήμα περισπωμένης, δείχνουν άνθρωπο ρομαντικό και έπιπολίο.

Πόση ποσότης ραδίου άπαιτεί στον κόσμο

Όπως είναι γνωστό, το προτιμώτερο και σπανιότερο μέταλλο στον κόσμο είναι το ράδιο. Οι θανάσιμες θεραπευτικές ιδιότητες του μετάλλου αυτού έπιτυγχάνονται μόνον σε ελάχιστες ποσότητες, γιατί το προϊόν αυτό σπανίζει πολύ, ή τιμές δέ και των έλα-
χίστων μορών του, άνερχονται εις κολοσιαία ποσά.

Το σμυλόν του ραδίου το όποιον έχει έξαχθεί ως τώρα σε όλο τον κόσμο άνέχεται εις 160 γραμμάρια! Ένα δόλοκληρο έργο-
στάσιον στο Γιόχινστατ της Βοημίας, έξαι μόνον δύο γραμμάρια ραδίου κατ' έτος, ή δέ Ευρώπη, από τις άρχες της άνακλήσεως του ραδίου έχει εξαγάγει έν συνόλω μόνον 40 γραμμάρια ραδίου! Άπό την άστατική του περιήμησης Γερμανού Ιατρού Σάιπελ, ή μεγαλύτερη παραγωγή ραδίου έστι: όλην την κόσμο γίνεται από την Άμερικανικήν Έταιρείαν Στάναρ του Πιτσβούργου. Η Έταιρεία αυτή έχει παραγάγει, μέχρι σήμερον, έν όλο 85 γραμμάρια ραδίου, ή δέ έτησία της παραγωγή άνέρχεται εις 16-18 γραμμάρια!...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμέ-
να βιβλία διαφόρων ύλης και έλέκληρη βιβλιοθήκη. Επίσης
ζητούνται σόματα ή τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικών και
βιβλία. Αγοράζονται ακόμη έργα ζωγραφικής, άγιογραφία
βυζαντινά και παλαιά κομφοτεχνήματα. Είδοποιστε ή
γράφετε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΩΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

(Ο δούξ του Μονταμπέρ είχε τριάντα δύο έτών, αντιλήψεις κάτω της μετρίας, δεν αφοσιώθηκε ποτέ με τα βάνισσα οπότε (μυδός, φουτιμπού, πάλη, κ.λπ.) εις τα οποία έχει μεγάλη φήμη όχι μόνον μεταξύ του αριστοκρατικού κόσμου αλλά και μεταξύ των επαγγελματιών αθλητών.

Η Λουκία Πορκι ντε Λεζερ, είχε μια πολύ χαριτωμένη, δημοφιλή, γλυκύα, αισθηματική και όλην αφέλεια επαρχιώτισσα που κατάφερε τον άντρα της να πάει να περάσουν το χειμώνα στο Παρίσι, όπου έγιναν δεκτοί, λόγω της περιουσίας των, στα μεγαλύτερα σαλόνια. Έτσι έγινε ουσιαστικά και τον όγκωδη Λουκά Ριχάρδο, ο οποίος μάλιστα κατέδραχε να χαμογελάει ένα δυο φορές στη Λουκία, η οποία τα έχασε απ' αυτή την μεγάλη εύνοια.

Βρισκόμαστε στο σπίτι των Λεζερ. Η Λουκία ντύνεται και κουβεντίζει με τη νεότερη φίλη της, την Κλαίρη Ωντόν.

ΚΛΑΙΡΗ, (που βλέπει τη Λουκία να βάζει ένα θανάσιο μεσοφόρι). — Πά! Πά! ντυνέσαι! Πά! Πά! μετάξι! Κι' από πότε αρχίζεις να φοράς τέτοια μεσοφόρια; 'Αν δεν ήξερα μάλιστα πως είσαι η πιο τίμια γυναίκα του κόσμου, θα σε υποψιαζόμουν μ' αυτό σου τα λούσα...

ΛΟΥΚΙΑ. — Ω! η πιο τίμια γυναίκα του κόσμου! Μεγάλο λόγο είπες!... Πού ξέρεις κομμάτι φορά τί γίνεται! 'Υπάρχουν μερικές περιπτώσεις στη ζωή... Συμβαίνουν μερικά πράγματα κάποτε που λυγίζουν και την ισχυρότερη θέληση...

ΚΛΑΙΡΗ, (άνησχη). — Λουκία!

ΛΟΥΚΙΑ, (που ένενυσσισμένη). — Και έπειτα, η τιμότης είναι μια πρόκληση, είναι ζήτημα αντίληψης... Ξέρεις για ποιο ετοιμάζομαι;... Λισθάνομαι την ανάγκη να το πω... και προτιμώ να το πω σε σένα που ξέρω πως δε θα με προδώσεις... 'Ετοιμάζομαι για έρωτικό ραντεβού... για το πρώτο μου έρωτικό ραντεβού.

ΚΛΑΙΡΗ, (κατάπληκτη). — Έχασες τα μυαλά σου; (Σηκώνεται). 'Α! 'Οχι! δεν είναι δυνατόν!... Θέλεις να μου άστειευθής... (Την πλησιάζει με τρυφερότητα). Έχουν πάρει τα μάτια σου μιαν έκφραση που με τρομάζει... Λουκία, πές μου πως δεν είναι αλήθεια!

ΛΟΥΚΙΑ. — Αληθέστατο! (Με περηφάνεια). Σε μισή ώρα θα είμαι στο σπίτι του δονού Ριχάρδου ντε Μονταμπέρ!

ΚΛΑΙΡΗ, (ήρεμα). — Και αγαπείς αυτό τον άνθρωπο;

ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν είναι ο πρώτος τυγών για να μιλάς έτσι. Σου επαναλαμβάνω, ότι πρόκειται περί του δονού Ριχάρδου ντε Μονταμπέρ. 'Αν τον αγαπάω...

ΚΛΑΙΡΗ. — Μα πού, πότε συναντηθήκατε; Τι σου είπε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Μου είπε ένα βράδυ στο σπίτι της Δουκισσας υιτέρας του: «Έχετε ένα βλέμμα!... Ξέρετε, είμαι πάντα σπίτι μου από τις δύο ως τις τέσσερες τ' απόγευμα... 'Οπότε θέλετε μπορείτε να μ' επισκεφθήτε και σ' όλο βραδύ, ότι δεν θα πλήξετε κοντά μου!»

ΚΛΑΙΡΗ, (με οίκτον). — Δυστυχισμένη Λουκία!

ΛΟΥΚΙΑ. — Άκου να σου πω!... Δεν είμαι να με λυπάσαι! Θα βγύ; μαζί μου; ναι ή όχι; 'Οχι! Λοιπόν, αντίο!

ΚΛΑΙΡΗ. — 'Οχι, αντίο!... 'Ορεβονόρ Λουκία. Είμαι βέβαιη ότι έπειτα θάχης ανάγκη να με ξαναδής!...

(Ένα μεγάλο δωμάτιο στο σπίτι του δονού Ριχάρδου, γεμάτο από διάφορα αθλητικά όργανα, δυναμόμετρα, ζυγαριές, κλπ. Σε μια γωνία ένα πελώριο ντιβάνι. Ο δούξ, δόγματος, ζυγίζεται από τον πιστό υπηρέτη τον Φιρμινό).

ΦΙΡΜΙΝΟΣ, (σηκώνοντας το μοχλό της ζυγαριάς). — Έκατον τρία κιλά και 275 γραμμάρια.

Ο ΔΟΥΞ. — Μπράβο!... Θανασίμια!... Κερδίζω ακόμη βίρος! Διακόσια γραμμάρια από χτές! Βλέπεις τί κάνει η προπόνησις συνδυασμένη με την άναπαυση και τον υπεριορισμό; Γράψε σόαν πίνακα: Πέμπτη και πρωτελευταία ημέρα, βάρος 103 και 275, σφυγμοί 72, θερμοκρασία 36,5. Μετά την άναπαυση θα γράψουμε τούδε αριθμούς του δυναμόμετρου. Έλα τώρα, ντύσε με.

ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Θα φορέσετε φανέλλες για τον ύπνο;

Ο ΔΟΥΞ. — Ναί. Και πρό παιτός πρόσσε να μη με αναγκάσης να κάνω καμιά κίνηση.

ΦΙΡΜΙΝΟΣ, (τον ντύνει σ' αμανεόν). — Τι θα φάτε άπόψε;

Ο ΔΟΥΞ. — Σούπα από άραποσίτι, αυγά, μπριτέκι, πουρέ φα-σόλια, γλυκό, φρούτα...

ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Και αύριο το πρωί, θα κάνετε τις ίδιες ασκήσεις όπως σήμερα;

Ο ΔΟΥΞ. — Ναί. Τώρα είναι η ώρα για τη ζάχαρή μου. Φέρε μου δέκα κομμάτια.

— Καλήμερα αγαπητή κυρία!... Καθήστε...

(Σαπλώνεται στο ντιβάνι. Ο Φιρμίνος τον σκεπάζει και το σκεπάζει την ζάχαρη).

Ο ΔΟΥΞ, (ένω τρώει τη ζάχαρη). — Τι λέει το θερμόμετρο; ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Δεκάξη βαθμούς.

Ο ΔΟΥΞ. — 'Ορα! Ούτε κρύο, ούτε ζέση. Ράντιας το δουμάτιο μ' ευκάλυπτο και να μη μ' άνησυχήσει κανένας... Τρελές ώρες άκνησία.

(Ο Φιρμίνος έκτελει τη διαταγή και φεύγει με τις μύτες των ποδιών του. 'Υστερα από λίγο χτυπάει δυνατά το κουδούνι της είσοδου και γίνεται έξω ζωηρά συζήτηση. Ο Ριχάρδος δεν κινείται από το δωμάτιο).

Ο ΔΟΥΞ, (έξω φρενών φωνάζει το Φιρμινό). — Τι συμβαίνει; ΦΙΡΜΙΝΟΣ. — Είναι μια κυρία που θέλει σώνει και καλά να έλθι τον κ. Δούκα...

Ο ΔΟΥΞ. — 'Η Κυρία ντε Λεζερ. Λέει ότι ο κ. Δούξ της έχει δώσει ραντεβού!

Ο ΔΟΥΞ. — Να πάρη ή όργη! Μωρέ άπάνω στην ώρα έρχεται! Πες της νάρθη... Θά τη δεχθώ... Περιμένε λίγο!...

(Σαπλώνεται πάλι και κουβαριάζεται άνάμεσα σ' α μαξιλάρια).

(Η Λουκία που από τη συγκίνησή της έχει γίνει άσπρη π' όλη μπανίνα και τρέμει όλόκληρη). Ο Ριχάρδος δεν κινείται καθόλου.

ΛΟΥΚΙΑ. — Είμαι έγω, αγαπητέ μου Δούξ!

Ο ΔΟΥΞ, (άκνητος). — Καλήμερα, αγαπητή Κυρία, καλήμερα! Είστε πολύ καλή που ήρθατε να με δείτε... Καθήστε!...

ΛΟΥΚΙΑ, (με κάποια έκπληξη). — Είστε άρρωστος, Δούξ;

Ο ΔΟΥΞ. — Κάθε άλλο... κάθε άλλο! Είμαι πολύ καλά... Είμαι περίφημα... Κυττάξετε τον πίνακα!... 'Αλλά, ξέρετε, έχωμε σ' α τους διεθνείς άγώνες πυγμαχίας για το πρωτάθλη α της Εφραίμ!

ΛΟΥΚΙΑ, (σ' αν χαμμένη). — 'Α!

Ο ΔΟΥΞ. — Ναί! Ναί! 'Ελπίζω να τα καταφέρω να τομάρω το έπαθλο!

ΛΟΥΚΙΑ. — Μα επιτρέψατέ μου να σ' ας πω, αγαπητέ μου Δούξ...

Ο ΔΟΥΞ. — Όχι! μη με λέτε διαρκώς σ' όλες τις φράσεις σας, Δούξ και Δούξ... δεν είσαστε καμιά καμαριέρα μου! (Η Λουκία σιωπά). Την καμένη, την κάνω και τα χανει! Έλάτε, δώστε μου το χέρι σας να το σφίξω. Μόνο, μη με τρανιάξετε, πρέπει να μένω άκνητος.

ΛΟΥΚΙΑ. — Πολλή ώρα;

Ο ΔΟΥΞ. — Τρεις ώρες. (Η Λουκία σηκώνεται). Μα καλά, πού πάτε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Φεύγω... Βλέπω ότι η επίσκεψίς μου έγινε σε άνατάλληλη ώρα!

Ο ΔΟΥΞ. — Ναί, αλλά δεν πειράζει! Μπορούμε να κουβεντιάσουμε. (Η Λουκία ξανακάθεται). Το ουσίωδες της διαταγής μου είναι το πρωί ή γυμναστική, το άπογευμα ή άκνησία. Βρίσκονται σήμερα στην πέμπτη ημέρα της κοίτης μου... Προσέχω τις δυνάμεις μου, όπως ένας φιλόσοφος φυλάει το θησαυρό του!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Κάνω ίσως άσχημα που σ' ας αναγκάσω να μιλάτε;

Ο ΔΟΥΞ. — Βέβαια ή σιωπή και ή ύπνος θάταν καλύτερα...

ΛΟΥΚΙΑ, (κάνει να σηκωθεί πάλι). — Βλέπετε λοιπόν...

Ο ΔΟΥΞ, (την κρατάει). — Μα είμαι πολύ εύνη ής να κάνω για σ' ας αυτή τη μικρή θυσία. Είχατε την ευγένεια να μ' επισκεφθήτε λοιπόν αυτό είναι το λιγότερο που έχω να κάνω για σ' ας!

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Ω! όχι μάταιες διατάγες!

Ο ΔΟΥΞ, (δεν καταλαβαίνει την ειρωνεία). — Τίποτε δεν είναι μάταιο, προκειμένου να πετύχω ένα από τα χαμογέλα σας, όμοια κυρία.

ΛΟΥΚΙΑ, (λυπημένη). — 'Αν σ' ας ενδιέφεραν τίς σ' ας πολύ τα χαμογέλα μου δεν θα μένατε έτσι χωμένος μέσα σ' ας φανέλλες σας;

Ο ΔΟΥΞ. — Μα άφού σ' ας λέω πως είναι άπορήτη!... δεν μπορώ να χάσω τη φήμη μου για να σ' ας κάνω κομπλιμέντα!...

ΛΟΥΚΙΑ. — Τη φήμη σας; Του άγρίου παλαιστή;

Ο ΔΟΥΞ. — Φυσικά! 'Αμέ ποιά! Το κάτω-κάτω είναι ριζική μου να σ' ας πω: δεν είχα κανένα λόγο να περιμένω την επίσκεψί σας... Δεν είχαμε ποτέ πη τίποτε.

ΛΟΥΚΙΑ, (άναρπάζει). — Δεν είπαμε τίποτε; Σεχάτε τη φήμη σας προ ήμερών στο σπίτι της κυρίας Δουκισσας;

Ο ΔΟΥΞ. — Τη φήμη μου; (Θυμάται άδοκίμως). 'Α! ναι, όταν σ' ας σφύριζε σ' ας! «Μπορείτε νάρθετε να με δείτε μια μέρα, δεν θα με σκοτώσετε!» Και νομίζατε ότι... Μα άπόρρητο στο σπίτι της μαμάς ένα σπορ τεταπερόνες που τους λέω το ίδιο... να δώ!... Σε τιμωρούνται τσαπερόνες που τους λέω το ίδιο... αίσια της φήμης μου! (Πάνει τη Λουκία που ξανασημάθηκε κατάπληκτη).

Νά την πάλι που ξαναθύμωσε!... 'Αλλά δεν είχα ποτέ την πρόθεση να λυήσω μια χαριτωμένη γυναίκα που μου φαίνεται πολύ πολύ ευαλόθη... Πόσο χαριτωμένη γυναίκα!... Έλάτε, καθήστε κοντά μου... να κουβεντιάσουμε!... (Π' ό τρυφερό). 'Όσο παίρνετε τοίς μετρητούς, δ' ας λέν στους κομμάτους κυκλούς; Μα είναι να πεθάνη μ' αυτό κανείς στα γέλια!... Και όμως είστε πολύ...

ΠΟΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΗΛΕΔΟΜΕΝΟ!...

Ένα βράδυ στα άνάκτορα του δονού της Φερράρας 'Αλφόνσου, σε μια συνάνταση, στην οποία γινόταν συζήτηση περί του ποιο επάγγελμα μετέρχονται οι περισσότεροι άνθρωποι, ο γελοτοποιός του δονού, άποκρίθηκε σε μια σχετική ερώτηση του βασιλέως:

— Το επάγγελμα του γιατρού, 'Υψηλότατε!

'Επειδή όμως ο 'Αλφόνσος δεν φάνηκε να συμφωνή μαζί του, ο γελοτοποιός του, άποφάσισε να του το άποδείξη και έμπράκτως.

'Υστερα από δυο-τρεις ημέρες, ο γελοτοποιός έδωσε ένα έπίδεσμο στο πρόσωπό του και βγήκε από το σπίτι του κατευθυνόμενος προς τα άνάκτορα. Ο πρώτος που τον άπάντησε στο δρόμο, τον ρώτησε:

— Μπ; Τι έχετε και είσαι δεμένος;

— Φοβερό πονόδοντο, φίλε μου!

— Να σου δώσω έγω μια συνταγή να σου περάση άμέσως.

Ο γελοτοποιός τότε, προσποιηθείς ότι έγραφε τη συνταγή, έσημείωσε το όνομα του πρώτου λατρού της πόλεως. Το πρώτο αυτό επανέληθη πολλές φορές έως ότου φθάσει στα άνάκτορα, ο πονόδοντος δ' α γελοτοποιός δεν έπαυε από το να γράφει όλες τις συνταγές που του έλεγαν οι διαβάται και να σημειώνη τα όνόματά τους.

Τέλο, όταν έφθασε στα άνάκτορα, συνήντησε και τον δούκα, ο οποίος άφου τον ρώτησε τί έχει, έσπευσε κι' αυτός να του δώση μια συνταγή για τον πονόδοντό του. Τότε ο γελοτοποιός έβγαλε γρήγορα και πέταξε κάτω τον έπίδεσμο του προσώπου του και γελάοντας πονηρά, είλε προς τον βασιλέα:

— 'Όσο και σεις άκόμα, ύψηλότατε, είστε γιατροί; Κυττάχτε έδώ τον κατάλογο αυτό. Έχω σημειώσει περισσότερα από 100 όνοματα των διαφόρων γιατρών που συνήντησα στο δρόμο και αυτό με κάνει να πιστεύω, πως έδω στη Φερράρα θα υπάρχουν άπαλώς περισσότεροι από 2000 γιατροί. Μπορείτε λοιπόν ν' άνησυχήτε ότι το επάγγελμα του γιατρού είναι το πιο διαδεδομένο; Πού μπορείτε να βρήτε τόσους ανθρώπους σε άλλο επάγγελμα;

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΔΕ ΜΑΣ ΜΕΛΕΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ

Του Ξάν Ρισπέν

Γιατί γεννήθηκε ο άνθρωπος αυτός κανείς δεν ξέρει καθώς και γιατί πέθανε, μα ούτε ποτέ θα μάθι. Στόν κόσμο αυτόν ήρθε γυμνός κι'—η τύχη τ' ας φέρει— έτσι όπως ήρθε έφυγε κι' έχάθη.

'Η θλίψη, ο φόβος, ή χαρά κι' έλλειδα ως τώρα άκόμα με την άράδα να χτυπά το κάρν την καρδιά του. Τό γέλιο ή τό παράπονο δεν τούξερε το στόμα κι' ειρωνική, άσυνκίνητη ήταν ή καρδιά του.

Τρωγόμινε, κοιμότανε' σε λίγο πάλι, ως τώρα, ξανάρχιζε ο παράξενος ύπνο και φαγοπότι. Και το ίδιο πράμα ήταν γι' αυτόν ή κάθε μέρα κι' ώρα, το ίδιο το πράμα κι' όμοια με την πρώτη.

Πολλά καλά έκαμε' μα αυτά χίμαιρες του φανήκαν. Κι' ούτε μετάνιωσε ποτέ για όσα καλά είχε κάνει. Οί φίλοι του, όλοι πρόσκαιροι, γοργά λησμονήθηκαν. Κι' οί έχθροι του τώρα όλοι έχουν πεθάνει.

'Αγάπησεν. 'Ακούθησεν την πρώτη άγάπη του άλλη κι' άλλες πολλές. Τις πλάκωσε ή βαρυνεστιά μα μέρα. Διάβηκε έτούτος ο άνθρωπος, καθώς ή ζήση, άγάλη: Μπήκεν, έβγήκε, τώρα... Καλησπέρα!...

ΜΑΡΙΑ

Του 'Αλφρέ ντε Μυσσέ

'Ετσι όπως το λουλούδι τ' άνοίγει αέριο στο πράσινο λειβάδι, άνοίγει πέρα το πρώτο άπαλοσφύμα του έσφυρου γλυκά χαμογελώντας στην ήμερα.

Και νιώθοντας ν' άνοίγη το μπουμπούκι του στην πλάση μικρός που όλόφωτο προβάλλει από χαρά και πόθο τρέμει όλόκληρο βαθεί ως σ' ας μάνας γής του την άγκάλη.

'Ετσι όταν το γλυκό της ή Μαρία τ' α χείλη μισανόγη ή αγαπημένη κι' άνοιξη τα γαλάζια της τα μάτια, Μες απ' το φώς κι' από την άρμονία θαρείς πως ή ψυχή της ανεβαίνει τρεμάμενη στο οδράνι τα παλάτια.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΟΥ

Του Ρενσάρ

Κοιμάται έδώ ήσυχ' ο Ρενσάρ που απ' τα μικρά του χρόνια δώ στη Γαλλία κατέβησε τις Μούσες του 'Ελικώνα με τις σ' ατιές του 'Απόλλωνα, τον ήχο της βιοβότου τον θόνησεν ή Μούσα του θάμενα σ' ας θανά του, μα ή θάνατος τον έκλεισε σκληρά στο μαύρο χώμα. Νάσαι ή ψυχή του στο θάδ και μέσ σ' ας γής το σώμα!

Μεταφρ. Γ. Κοτζιάβλα

ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ 'Η ΤΟΥΣ ΡΩΣΣΟΥΣ

'Ο Μαλέρμιν είχε κινήσει άγωγή έναντίον του άδερφού του. Κέποιος έξεπλήσσετο πως τόσο στενοί συγγενείς τρέχαν στα δικαστήρια.

— Και ποιόν θέλετε τότε να πάω στο δικαστήριο, ερώτησεν ο Μαλέρμιν, τους Τούρκους ή τους Ρώσους; Μα δεν έχω τίποτε να μοιράσω μ' αυτούς...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

(Κομικεσπαρτακτικὴν διήγησιν)

Σ' ένα χαμηλό σπιτάκι, εκεί κατά την συνοικίαν του "Αϊ—Νικόλα του Ραγκαβά, ή κυρά Δημήτριάνα, μία από τις πολύνυμες μάγισσες που ἐπλημύνησαν τώρα τελευταία τὰς Ἀθήνας, ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς με τοὺς παντοειδεῖς κουτούς ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡ συνοικία ὁλόκληρος ἦταν ἀνάστατος με τις ἐπιτυχίες τῆς μάγισσας. Καὶ τί δὲν εἶχεν εἰπῇ καὶ δὲν ξεδιαλύθῃ!

Σιγὰ σιγὰ ἡ φήμη τῆς κυρᾶς Δημήτριάνας διεδόθη εἰς ὅλας τὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς ὅλα τὰ κοινωνικά στρώματα. Μικροί, μεγάλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, φτωχοὶ, πλούσιοι, ἀριστοκράτες, μπουρζουάδες, πολιτικοί, στρατιωτικοί, ἐπιστήμονες, παπάδες, διάκονοι, παπαδιές, ἔτρεχαν στὴν μάγισσα νὰ τοὺς εἰπῇ τὴν τύχη τους. Καὶ ὅλοι ἔμεναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τις προφητείες τῆς. Περισσότερον ὅμως ἀπ' ὅλους ἡ κυρά Δημήτριάνα, ἡ ὁποία καὶ μόνη εὗρε κυριολεκτικῶς τὴν τύχην της!

Μόνον ὁ κύριος Γιάννης, ὁ φαρμακοποιὸς τῆς συνοικίας, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτ' ἀπ' αὐτά. Κάθε τόσο πού τὸν συναντοῦσαν οἱ φίλοι του στὰ λουτρά, εἰς Φάληρον, γιὰ τὸ κύριος Γιάννης ἦτο μανιώδης με τὴ θάλασσα, τοὺς μάλιστα τὸν προέτρεπαν νὰ συμβουλευθῇ καὶ αὐτὸς τὴν μάγισσα.

— Σὰν δὲν ντρέπεσθε καὶ λίγο, τοὺς ἔλεγε, νὰ κάθεσθε καὶ νὰ πιστεύετε τις παλῶρες τῆς παληόγρας!... Καὶ καλὰ ἡ γυναῖκες, ἀμ' ἐσεῖς κοτζῆμι ἄντρες με μιά πύχνη μουστάκι!...

— Μὰ τί νὰ ντραποῦμε, πού δὲ, μὰς εἶπε ξεδιαλύθῃ!

— Τὰ μαλά σας καὶ μιά λίρα!

Καὶ ἡμέρες παρήχοντο καὶ ὁ κύριος Γιάννης ἔμενεν ἀνένδοτος εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων του, τόσο πού τελευταία ἀπηγόρευον εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς κάνουν κἂν λόγον περὶ τῆς μάγισσας. Εἰς τὴν τελευταίαν του αὐτὴν ἀπόφασιν κατέληξεν ὁ φαρμακοποιὸς κυρίως ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού ἡ μάγισσα εἶπεν εἰς τὸν κουμπάρου του τὸν Κουμπούρη ν' ἀγοράσῃ ἕνα λαχνὸν τοῦ μεγάλου λαχείου, τὸ ἀθροισμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὁποίου ν' ἀποτελῇ τὸν ἀριθμὸν 23.

— Ἀκούς ἐκεῖ καμώματα, ἔλεγε. Κ' ἔκανε τὸν κόπον ἀνὰ κάτω ὁ τενεχὲς νὰ γυρεύῃ λαχεῖο, ὅπως τοῦ εἶπεν ἡ μάγισσα!

— Κι' ἂν τοῦ πέσῃ; τοῦ ἔλεγαν οἱ φίλοι του θὰ πιστέψῃς;

— Μὰ γιὰ τί νὰ εἰσθε τόσο ἀνόητοι; Ἄν ἤξερε μορὲ ἡλίθιοι, ἡ μάγισσα ποῖς ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ θὰ τὸν ἀγοράζεν αὐτή... Κουτὴ ἦταν νὰ τὸν εἰπῇ σὲ ἄλλον;

Ὁ συλλογισμὸς τοῦ κύριος Γιάννη ἐφάνη τόσον λογικὸς εἰς τοὺς φίλους του, ὥστε τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν τοῦ ἔδωσαν καμμίαν ἀπάντησιν.

Κατὰ σατανικὴν δόλιν σύμπτωσιν, τὴν ἡμέραν τῆς ἐκκυβένσεως τοῦ λαχείου, πρῶτος λαχνὸς ἐκλήρωθῃ ὁ 435218, τὸ ἀθροισμα τῶν ἀριθμῶν τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὸν ἀριθμὸν 23. Ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅ, τι προείπεν ἡ μάγισσα εἰς τὸν Κουμπούρη.

Μόλις ἔμαθε τὸ πρᾶγμα ὁ κύριος Γιάννης ἤρτισε νὰ σκέπτεται κάπως διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι ἐσκέπτετο ὁς τότε.

— Τὰ εἶδες; τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του, ὅταν τὸν συνήντησαν καθήμενον σκεπτικῶν πρὸ τοῦ γραφείου του. Ὁ κουμπάρου σου ὁ Κουμπούρης ἐκέρισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου. Κ' ὕστερα λές νὰ μὴν πιστεύουμε τὴν μάγισσα.

Ὁ κύριος Γιάννης, ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε κατὰμματα σιωπηλὸς ἐπ' ἀρκετὸν, τοὺς εἶπε:

— Δὲν βαρύνεσθε! Σύμπτωσις καὶ τίποτε περισσώτερο!...

— Καλέ, τί σύμπτωσις καὶ ξεσύμπτωσις, καιρὸς εἶνε νὰ πᾶς καὶ τοῦ λόγου σου νὰ ρωτήσῃς τὴ μάγισσα.

— Σὰν παλαβῶσω κ' ἐγὼ σὰν κ' ἐσᾶς, τότε θὰ πάω. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰμαι πόλιν καλὰ εἰς τὴν ὕετα μου!...

— Ὅπως ἀγαπᾶς, κύριε Γιάννη, ὅπως ἀγαπᾶς! εἶπαν οἱ φίλοι του καὶ τὸν ἀφῆκαν νὰ μαλλιοτραβιέται με τις σκέψεις του.

Δέκα ὅλες ἡμέρες ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἐκκυβένυσιν τοῦ λαχείου καὶ ὁ κύριος Γιάννης; οὔτε στὸ φαρμακεῖο τὸν ἐφάνετο πιά, οὔτε στὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου κατέβαινε.

Ἐνὰ ἀπόγευμα τὸν συνήντησαν οἱ φίλοι του περιλυσσοὶ καὶ μελαγχολικοὶ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπόκεντρα καφενεδάκια τῆς συνοικίας τῶν.

— Καλέ, κύριε Γιάννη, χάθηκες ἀπ' τὸν κόσμον; τὸν ἠρώτησαν. Τί ἔγινε τόσες ἡμέρες;

— Τί νὰ γίνω!...

— Πῶς δὲν σὲ εἶδαμε στὰ λουτρά;

— Ὅστε καὶ θὰ με ἐναυδοῦντε!

— Μὰ! καὶ γιὰ τί;

— Γιατί!... Ἐγὼ τὸ ξέρω...

— Μὰ τί σοὺ συμβαίνει... γιὰ λέγε μας... Σὺ τὸ ἀπαγόρευαν

οἱ γιὰ τοὺς;

— Ὅχι!... ἀλλὰ... εἶπε καὶ δέχθηκε τὴν φράσιν του με ἀνταναγκῶν βγαλμένων μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του.

— Μὰ τέλος πάντων, θὰ μὰς πῆς τί ἔχεις;

— Τί ἔχω; τί ἔχω!... Μ' ἐπῆρατε στὸ λαμό σας!...

— Ἐμεῖς;

— Ἐσεῖς, ναί!

— Μὰ...

— Αὐτὸ πού σᾶς λέω!... Δὲ μ' ἀφίνετε στὴν ἡσυχία μου... μὴν...

— Μὰ γιὰ ἔξηγῆσέ μου!

— Τί νὰ ἔξηγῶ!... Νά! ἐπῆγα στὴν μάγισσα!...

— Ἀμ! μίλα μας ἔτσι, ἀδελφέ! εἶπαν οἱ φίλοι του καὶ ἀρξάνταν νὰ γέλουν.

— Γελᾶτε, αἱ, γελᾶτε!... Μὲ καταστρέψατε, πού ἀπ' τὴν θὰ νὰ τῶβρετε!

— Μὰ γιὰ τί; τί σοὺ εἶπε;

— Τί μοῦ εἶπε;... Μοῦ εἶπε νὰ φυλάγωμε ἀπ' τὴ θάλασσα, γιὰ τὴν αὐτὴν θὰ μὲ φάρ!

— Αἱ, καὶ ἦταν αὐτὸς λόγος γιὰ νὰ μελαγχολήσῃς! Ἀφοῦ σοὶ εἶπε νὰ φυλάγεσαι... Νὰ φυλάγεσαι!...

— Ἐτσι τὸ λέτε σεῖς!...

***

Ἐκτοτε ὁ κύριος Γιάννης ἀκούγει θάλασσα καὶ τὸν ἔπεινε τεταρτάτος πυρετός! Ἐβλεπε τὸ Φάληρον ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸν ἐπιαναν σπασμοί! Τέτοιους φόβους τὸν εἶχε καταλάβει, ὅστε εἶπε εἰς τις κοῦρες πιά ἐπῆγαινε πού γι' αὐτὴς ἦταν μανιώδης, γιὰ τὴν ἦσαν, ἔλεγε, κοντὰ ἡ θάλασσα! οὔτε τὴ μυρουδιά της ἤθελε ν' ἀκούσῃ! Μ' ἄλλα λόγια, ἡ θάλασσα-οφροβία του ἦταν ἀπερίγραπτος.

Ὅσας καμμιὰ φορὰ ἐτόχευε νὰ διαβῇ εἰς τὴν ἐρημιδίαν κατένευε νανάγιον, καταλαβάνοντο ἀπὸ τέτοιον φόβον ὁ κακομοιριασμένος πού ἔπαυσε νὰ βουρᾶ καὶ τὸν ἔχαναν οἱ φίλοι του ἐπὶ ἡμέρας διόκληρος.

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἐσκέφθη νὰ πωλῇ τὸ φαρμακεῖον του καὶ νὰ μετοικήσῃ εἰς πῶ μετγειον μέρος, διότι εὗρισκεν ὅτι ἡ Ἀθήνα ἦταν πολὺν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσα.

Ἐνὰ βράδυ ἔσπασε κυριολεκτικῶς τὸ ἔξοτόν του, διότι τὸν ἔκρουσε νὰ διαβῇ μεγαλοφώνως τὴν «Κύρου ἀνάβασιν» καὶ νὰ τὸν τῇς ἱκανῶς τὴν φράσιν: «Θάλασσα, θάλασσα!»

Ἐνὰ ἄλλο βράδυ, ἑλισσόμενος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας, ἀντὶ νὰ δώσῃ εἰς ἕνα τὸν πελάτην τρεῖς οὐγκιές καθάριους, τοῦ ἔδωσε πνιγνὰ δρόμια ἀκούα-φόρτε.

— Ἀχ! κύριε Γιάννη, τοῦ εἶπεν ὁ πελάτης του αἶμα ἀνελέηφθῃ τὸ λάθος, πάλιν θάλασσα μοῦ τὸν κόνισε!

— Θάλασσα, εἶπε! θάλασσα! Νὰ γραμμῶς γλῆγορα ἀπὸ δῶ, παληάνθρωπε, πού θὰ σοὶ εἰπῇ θάλασσα!... ἔξω γλῆγορα! εἶπε καὶ ἔξαπλῶνεν αὐτὸν μακρὸς φαρδύς, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ πελάτου του.

Καὶ με παρομοίον εἶδους ἐπεισόδια διήρξαν οἰκτρῶς ὁ βίος τοῦ δυστυχισμένου φαρμακοποιῦ.

***

Μιὰν ἀπογευματινὴν, δυὸ τρεῖς φίλοι τοῦ κύριος Γιάννη, κατερχόμενοι εἰς Φάληρον διὰ τῆς λεωφόρου Συγγεῖ, ἠγαγάνθησαν νὰ σταματήσουν ἐκεῖ παρὰ τὸ θέατρον Κωστάκη, ὅπου πᾶσι τῇς συγκέντρωσις τοῦ κόσμου, ὅστε ἦτο ἀδύνατος ἡ διάβασις τοῦ αὐτοκινήτου.

— Μὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησαν ἕνα τῶν ἐκεῖ παρενοικισμένων.

— Νέα πάλιν καμώματα τῆς Οὐλέν!... δὲν βλέπετε πού κοντεῖνουμε νὰ πνιγούμε, εἶπε κ' ἔδειξε μιάν ὁλόκληρον λιμνοθάλασσαν πού ὅσο πῆγαινε καὶ μεγάλωνε.

— Κανένας σωλῆνας πάλιν ἔσπασε;

— Ὁ κεντρικός! Σωστὴ ἐκκρηξίς πυρτιδοποιεῖται! Τὰ νερά ἀνατινάθησαν με τὴν δύναμιν πού ἐπέταξαν ψηλὰ εἰς τὸν αἶρα, δυὸ δυστυχισμένους πού καθόντουσαν ἐδῶ ἀπ' ἔξω. Ὁ ἕνας μὲν στα ἐπὶ γῆς... Νὰ τὸν μίλας... εἶπε κ' ἔδειξε τὸν νεκρὸν κακοῦν ἡλικιωμένον πού τὸν ἐπιβίβαζαν οἱ ἀστυφύλακες σ' αὐτοκίνητον.

— Καὶ ποῖος ἦταν ὁ δυστυχισμένος... τὸν ἔδειξε;

— Πῶς δὲν ἔξω... ὁ κύριος Γιάννης ὁ φαρμακοποιὸς πού τῇς φαρμακεῖο του κει πάνον σὸν «Αἱ—Νικόλα τὸν Ραγκαβά».

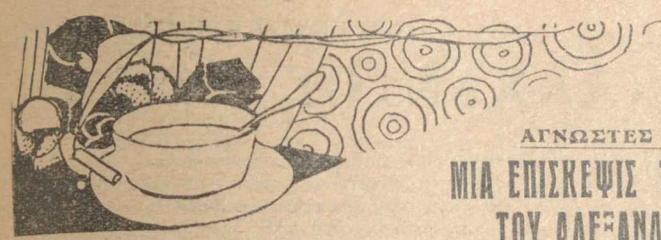
— Ὁ κύριος... ὁ τὸν δυστυχισμένο!... Κ' ὕστερα, λέει, μὴν στενεύεις τις μάγισσες! Ὅρῃστε!... Ἀπέφυγεν ὁ κακομοιριασμένος τὴ θάλασσα σὸν ὁ διάβολος τὴν ἐκκλήσιν... καὶ ἐκίνησεν ἡ θάλασσα ἀπὸ τὸ Φάληρον κ' ἦρθε νὰ τὸν πνίξῃ στὴν Ἀθήνα!

Μεγάλον τὰ ἔργα σου, ὦ Οὐλέν! Μεγάλα!...

Νικ. Ι. Λάσκαρης

Ο κ. Νικ. Λάσκαρης

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΣΤΟΝ ΧΑ'ΙΝΕ

Ὁ Εἰρηναῖος Ἀσώπιος στὸ Παρίσι. Ἡ φίλια του με τὸν Ἀλέξ. Δουμά. Ὁ Χάινε ἔρρημος, ἄρρωστος, πολυβασανισμένος. Μία ἐπισκεψίς στὸ σπίτι του. Τί εἶπε στὸν Ἀσώπιο γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ὄνειρο ἑνὸς ταξιδιῶ. Ὁ «Σωματοφύλαξ» τοῦ Ἀλ. Δουμά. Γιατί προωρίζετο καὶ πού κατέληξε. Ἡ Ἱταλικὴ ἐπανάστασις. κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἐνας ἀπ' τοὺς γνωστοτέρους, τοὺς πλέον σοφοὺς καὶ πλέον πνευματικούς Ἑλληνας λογίους τῆς περασμένης γενιᾶς ἦταν καὶ ὁ Εἰρηναῖος Ἀσώπιος, ὁ ἐγκυκλοπαιδικώτατος λογογράφος, ὁ ὁποῖος ἔβδωσεν ἐπὶ σερῶν ἐτῶν καὶ τὸ περίφημον «Ἀ τ τ τ κ δ ν». Ἡ μερὸς οὐδὲν ἔτι.

Ὁ Εἰρηναῖος Ἀσώπιος υἱὸς τοῦ σοφοῦ ἐπίσης καθηγητοῦ Κ. Ἀσώπου, εὐρισκόμενος κάποτε στὸ Παρίσι συνεδέθη στενότερα με τὸν γνωστότατον πολυγραφώτατον μυθιστοριογράφον Ἀλέξανδρον Δουμά (πατέρα). Ὁ Δουμάς εἶχεν ἐκτιμῆσαι καὶ συμπάθεισαι ἑταίρικὰ τὸν νεαρό τότε Ἑλληνα λογογράφον πού μιλοῦσε τὴ γαλλικὴν με καταπληκτικὴν εὐχέρεια, καὶ πολὺ συχνὰ ἔκαναν μαζὺ πορεία.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦτο—ἡ μὲλλον ἀγορεύετο— στὸ Παρίσι ὁ μεγάλος Γερμανὸς ποιητὴς ἔρρηκος Χάινε. Οἱ Γάλλοι ἐκτιμοῦσαν καὶ συμπάθεισαν ὑπερβολικὰ τὸν Χάινε, γιὰ τὸ φιλόλογον τοῦ αἰσθημάτων καὶ ἐξεφύλακτον μ' ἐνθουσιασμό γι' αὐτόν. Φίλος τοῦ Χάινε ἐπιστήθιος ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Δουμάς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκέπτετο τακτικὰ καὶ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά. Ὁ Ἀσώπιος τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ πολὺ συχνὰ ρωτοῦσε τὸν Δουμά γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ πάσχοντος ποιητοῦ.

— Οἱ συμπατριῶτες του δὲν τὸν ἀναποῦνε καὶ τόσο— εἶπε μὰ μέρα ὁ Δουμάς στὸν Ἀσώπιο γιὰ τὸν Χάινε,— ἐπειδὴ κατέγινε τὴ ἀποκτίμα τῆς φυλῆς του. Ἀς εἶνε ὅμως... Ὅσοι μὲρα πού θὰ τὸν στήσουν ἀνδριάντα. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως ὁ πτωχὸς ὁ ἔρρηκος πεθαίνει μόνος κ' ἐρημικός. Τί λὲς φίλε μου Εἰρηναῖε, δὲν πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε; Ὅ, τὸν εὐχριστῆσαι ἡ ἐπισκεψίς μας...

Φαντασθῆτε τώρα τὴ χαρὰ τοῦ Ἀσωπίου ὅταν ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Δουμά. Τί εὐτυχία ἀλήθεια!... Ὁ Χάινε, δὲν ἔμελλε νὰ μιλῶσε μαζὺ του, θὰ ἀγετιόταν με τὸν μεγάλον καὶ διάσημον λογικόν, ἔχοντας ὁδηγὸν ἕνα ἐπίσης διάσημον συγγραφέα, τὸ Δουμά...

Ἐτσι ἀφοῦ συνεννοήθηκαν ἐκίνησαν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Χάινε.

Ὁ ποιητὴς καθότανε στὸ πέμπτον πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ κοντὰ στὰ Ἡλύσια Πεδία. Ὁ σωματοφύλαξ Δουμάς, πού εἶχε κλεισθῇ τότε τὰ 52, ἀνέβαινε τὰ τελευταία σκαλοπατῖα λαχανιάζοντας καὶ ξεπυρσοβιάζοντας τὰ πόδια. Μ' ὅλην τὴν ὁμῶς τὴν κόρην δὲν ἔπαυε ὅτε στιγμὴν νὰ ἀστεϊεύεται.

— Τὴ δύσκολο πού εἶνε ν' ἀνέβῃ κανεῖς στὸν Παρνασσό! εἶπε στὸν Ἀσώπιο ὅταν ἔφτασαν τέλος στὸ τρίτον πάτωμα καὶ στάθηκε νὰ πᾶν ἀναπνοή.

Τὸ ἔβλεπαν κατὸν γιὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ Χάινε. Τὸν ἀγαπᾶν μὰ γρη῏ς ὑπερέτα καὶ τοὺς εἰσήγαγε σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιον. Ὁ ποιητὴς ἦτανε ἑξαλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, πίσω ἀπὸ ἕνα παρβάν.

Κανένας δὲν βρισκόταν κοντὰ του...

Μόλις ἀντίκρισε τὸν Δουμά ἔδειξε μεγάλην χαρὰ.

— Τί καλὸς πού εἶσαι πού σκαρφάλωσες ὡς ἐδῶ ἀπάνω γιὰ νὰ με δῇς! τοῦ εἶπε, ἀπλῶνοντας τὸ χέρι του.

Ὁ Δουμάς τὸν ρώτησε τότε μ' ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴν πᾶς ἦτανε στὴν ὕετα του.

— Οἱ γιὰ τοὺς μὲν λένε πάντοτε πῶς ἔχω τὴν ἰδια πάντα μικρὰ ἀδυναμία, τὸν ἀποκρίθηκε ὁ ποιητὴς. Μὰ καταλαβαίνω πῶς καλεῖς δὲ θέλει νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀσώπιος κοιτάζε με θρησκευτικὴν συγκίνησιν τὴν νοστινὴν καὶ ποικίλην μορφήν τοῦ μεγάλου λογικοῦ, πού μεσοσφαλοῦσε τότε στὸ φιλολογικὸ στερεῶμα ἀποκλήρου τῆς ὕψιλον.

— Σὰς παρουσιάζω ἕνα Ἕλληνα φίλον μου, εἶπε τότε ὁ Δουμάς στὸν Χάινε. Εἶνε ἐνθουσιώδης θαυμαστὴς σας καὶ ἐπιθυμῇ νὰ σοὺ τὸ πῇ καὶ ὁ ἴδιος.

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, ψιθύρισε ὁ Χάινε στὸν Ἀσώπιο καὶ τοῦ ἀπῆλθε τὸ ἀδυνατισμένο χέρι του, πού ἔκαιγε ἀπ' τὸν πυρετό. Κρατοῦσε τὰ μᾶτια του μισοκλειστά καὶ φαινότανε πάντοτε ὁρατός, ὁρατός ὅμως ὅταν ἐνταυρωμένος...

Τὸ τραγικώτερον ὅμως ὁ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ἦτανε πού ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του ἐξακολουθοῦσε πάντα ν' ἀστεϊέται. Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ μάλιστα ἀντελήφθη τὴ συγκίνησιν πού ται. Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ μάλιστα ἀντελήφθη τὴ συγκίνησιν πού ται. Καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ μάλιστα ἀντελήφθη τὴ συγκίνησιν πού ται.

— Ἀχ! κύριε Ἀσώπιο, τοῦ εἶπε γελώντας, νὰ ξέρατε πόσο με

βασάνισε ὅποτε ἡ γλῶσσα σας!...

— Ὅτε γὰρ δὲν τὰ κατάφερα ποτὲ νὰ τὴ μάθω, ἐπενέβη ὁ Δουμάς. Τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά δὲν εἶνε πιά γλῶσσα. Εἶνε ἐπιστήμη...

... τοῦ διαβόλου! συνεπῶς ὁ Χάινε. Ἀφοῦ ὅμως μοῦ κᾶντε τὴν τιμὴ, κύριε Ἀσώπιο, νὰ διαβάσετε τὰ βιβλία μου, θὰ ἔρατε βέβαια πόσο ἀγαπῶ τὴ χώρα σας, μελῶντι στὸ ἔργο μου.

Ὁ Χάινε ἔβδωσεν ὅτι ὁ Χάινε εἰρωνεύετο λίγο τοὺς ἀρχοντας τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐδῶ ὅμως πού τὸ λέμε, ὁ Ἀσκληπείδης, ὁ θεὸς τῆς Ἱατρικῆς, πού αἰσθάνεται γι' αὐτὸν ὅτι οἱ οἱ βίβας, δὲ θίλει, ὁ ἀσέβητος, νὰ με βοηθήσῃ. Ἡ θεία πολὺ νὰ γὰρ τὴν ἑλλάδα! μὰ τὰρα εἶνε πιά πολλὰ ἀργά...

— Ἀ! μὴν τὸ λές αὐτό— ἐξήγησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ὁ Δουμάς.— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πᾶς καὶ γὰρ ἔλλω πελὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πατρίδα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης. Δὲν μπερδεῖ νὰ ἐσπέρῃ μορφομένος ὁ ἀνθρώπος πού δὲν ἔχει τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ...— σκόλου τοῦ Ἀλφίβλιδος, διένεψε πάλιν ὁ αἰώνιος σορκαστὴς, πού ζητοῦσε με τὸ στοῖο αὐτοῦ νὰ κρύψῃ τὴ λύπη του, ἐπειδὴ ἡ ὕετα του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀγαπημένην του Ἑλλάδα.

— Ὅπως ὁ Χάινε, εἶπε ὁ Δουμάς θὰ ἐπισκεφθῇ μὰ μέρα τὴν Ἑλλάδα, ὁ διάβολος νὰ σᾶσι!... Ἐρεῖς ἔρρηκος σέπτεται νὰ δρᾶτωσιν ἕνα κορβὴν, νὰ τὸ ὀνομάσῃ «Σωματοφύλαξ» καὶ νὰ πᾶν μ' αὐτὸ στὴν Ἑλλάδα. Ἄν θέλεις θὰ σε πᾶρω μαζὺ μου.

Ὁ Χάινε ἔχαμογέλασε πικρὸ καὶ εἶπε:

Θὰ ταξιδεύ

ΚΤΗΜΑΤΟ-ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

„ΕΡΜΗΣ,,

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ (Δώρον 5, Α'. πάτωμα)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΑΙΓΙΩ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΥΜΗ, ΒΟΛΩ, ΣΥΡΩ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΟΥΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

- 1) 'Η «ΣΟΝΙΑ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 2) 'Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 3) 'Η «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 4) 'Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 12, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 20.
- 6) 'Η «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
- 7) 'Η «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 18, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 30.
- 8) 'Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 25, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 40.
- 9) 'Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διά τὸ 'Εσωτερικὸν δρχ. 25, διά τὸ 'Εξωτερικὸν δρχ. 40.

Ἐντός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπονκέτου» ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Μπονκέτου» σκανδιναβικῆς καὶ χρονοδότου ἀντὶ 400 δραχμῶν διά τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ μίᾳ λίρας Ἀγγλίας διά τὸ 'Εξωτερικόν, καθὼς καὶ ὁ δεύτερος χρονοδότος ἀντὶ δρχ. 250 διά τὸ 'Εσωτερικόν καὶ μίᾳ λίρας Ἀγγλίας διά τὸ 'Εξωτερικόν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι παρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἐμβάξουν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα.

Οἱ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἀναγνώσται μας ἄς ζητήσουν τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπονκέτου» ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπόν μας κ. Ὑψηλάντην Βιβλιοπωλεῖον «Αἱ Μοῦσαι».

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
MADAME X
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΔΕΜΑΤΑ
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΤΟ ΤΑΚΥ
ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

δηλοῖ ἡ δεσποινὶς Ναπιερκόβα

Τὸ Τάκυ ἀποτελεῖ τὴν πολὺν ἡμέραν ἀνακάλυψιν τῶν τελευταίων ἐκείνων ἀφαιρέσεων τῶν περιττῶν χῶν καὶ χνουδιῶν. Ὡς τώρα ἡ γαῖκες ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ μεταρρίξωνται τὸ ἐπικίνδυνον ξυρφεὶ προκαλεῖ σπινάκια, ποὺ ἀφίει τὸν στίγμα καὶ ποὺ προκαλεῖ τὴν φύσιν ἢ τὰ συνηθισμένα πολυπλοκὰ ἀποφιλωτικά ποὺ εἶνε καὶ δύσσομα. Τώρα, δὲν ἔχουν παραμεταχειρισθῶν ὀλίγη ἀρωματισμένη κρέμα Τάκυ ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ σωληνάριον, καὶ 5 λεπτὰ ἀργότερα, τρίχες καὶ χνουδία εξαλείφονται, ἀφήνοντας τὸ δέγμα ἀπαλὸ, λεῖον καὶ λαμπερό. Οἰκονομικόν, ἀνώδυνον, τὸ Τάκυ διαλύει τὴν τρίχην καὶ πολλαπλὰ τὰς εξαλείφει ὁλότελα. Τὸ Τάκυ εἶνε μίαν τὴν χη συσκευασία ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ὅλες τὰς γυναῖκες.

Τὸ Τάκυ, Παλαιὴ κρέμα, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα εἰς δρχ. 40. Εἶνε μοναδικὴ κρέμα καὶ ἡ τιμὴ τῆς, τιμὴ εὐχαρίας.

ΠΡΑΚΤΩΡ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΣΟΣ ΣΤΟΙΛ ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΥ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια καὶ κουζίνα. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΖΩΝΑΙ MAILLOTT
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ Α. CLAVEIRE
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ